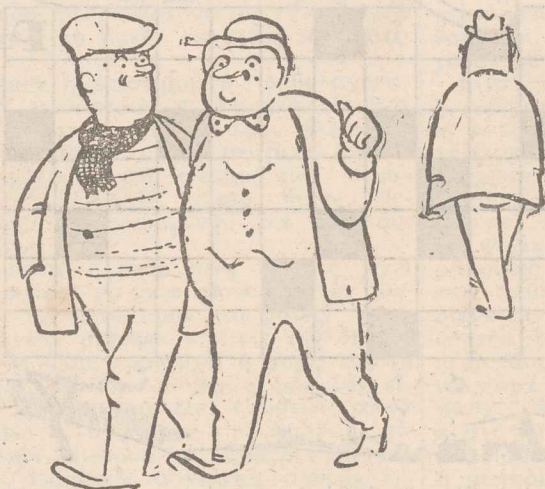

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

—Τώρα τελευταία αυτός έγινε πολύ περήφανος.
—Πώς το κατάλαβες;
—Μέχρι προχθές άκουα μ' έλεγε άπατεάνα και τώρα δεν καταδέχεται ούτε να μου μιλήσ.

Από παλαιό λεύκωμα

—Τί προτιμάτε. Τό σήμερα ή τό αύριο;
—Τό σήμερα, όταν έχω να πάρω, τό αύριο όταν έχω να δώσω.

—Ποιές είναι οι ωραιότερες αναμνήσεις της ζωής σας;
—Αυτές που έχω ξεχάσει...

—Ποιές είναι οι ισχυρότερες έρωτες;
—Ο έρωτας του... Τζιμ Λόντου.

Νέα και περίεργα

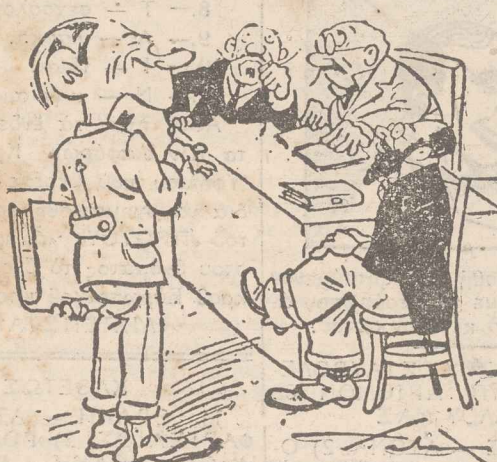
—Είς Πράγαν συνεκροτήθη ένας Ιατρικός σύλλογος, ό όποιος παρ' ότι περιλαμβάνει άνω των έβδομήκοντα Ιατρών, κατορθώνει και... ζή.

—Είς την Βουδαπέστην ένας έφευρέτης κατεσκεύασε ένα ειδικό καλοριφέρ, με τό όποιοι μπορούν να θερμανθούν αι εκάστοτε... Ψυ-Χραίνόμεναι σχέσεις των κρατών.

—Είς μίαν πόλιν επανέληφθη τό θαύμα της Άναστάσεως. Ένας ύποψήφιος Δήμαρχος... άνέστησε εκ νεκρών όλους τους κεκοιμημένους φίλους του, διά να τόν ψηφίσουν.

Η Κινεζοϊαπωνική φιλία

ΣΑΝΤΟΥΝΓΚ : (Τού άνταποκριτού μας) — Αι σχέσεις μεταξύ Ιαπώνων και Κινέζων είναι άκριως φιλικαί. Οι δύο λαοί εύρισκονται εις στενήν επαφήν. Χθές την έσπέραν... πιασθηκάν στα χέρια και έτσι επραγματοποιήθη στενωτέρα... προσέγγισις.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

—Μπορείτε να μάς πείτε τί είναι συναλλαγματική;
—Δέν ξέρω.
—Τί ευτυχής πού είσθε!

Έκδρομές

Τό Πάσχα είναι πάντοτε οι εκδρομές της μόδας. παρές έτοιμάζονται και πάνε με τούς πόδας σε κάποια έξοχη πού είναι τόσο υπέροχα αυτήν την εποχή. Άλλοι τό τραίνο παίρνουνε και άλλοι τό βαπόρι και πάνε ακόμη πειό μακριά, σε νήσους ή σε όρη. Κι' έφέτος διοργανώνονται άθρόες εκδρομές. Λοιπόν άς αναφέρωμεν ένάποια μερικές.

Ένας Πλακιώτης γκάγκαρης με τήν οικογένειά του πτότες, ή γυναικούλα του και τά έφτά παιδιά του σχεδιάζουνε μία εκδρομή σε μέρος μακρινό κι' άλγινον όρεινόν.

Ε' αυτό τό μέρος σκέπτεται, να πάν από έτών μα έφέτος θά πετύχουνε τόν πόθον των αυτών πού είναι πόθος ζωηρός και όχι επίπολος ήτοι οι Πλακιώτες θ' άνεβούν επί... της Άκρόπο-λεως.

Τό Σωματεϊόν τό γνωστόν «ΰδωρ, ήλιος και ήλιος» —μά κι' είναι τώρα Άπρίλιος— θά εκδρομή εις εύλιον και εύκερον τοπίον τό όποϊον απέχει απ' την Άκρόπολι δυό... δάχτυλα και κάτι ήτοι εις την γνωστή...σπηλιά θά πάνε τού Σωκράτη.

Αυτοί πού μ' π' α' ρ' μ' π' α' έχουνε θά πάν καλά και είνε εις τόν μπαρμπάδων τό χωριό τουτέστι στην... Κορώνη. Κι' αυτοί πού πνεύμα κάνουνε πάντοτε στην έντέ-λεια και έχουν την αξίωσιν να σκάσουμε στα γέλοια και όταν δέν γελάσουμε μας βρίζουνε κοπάνους θά πάν στους... Τ' α' ρ' γ' α' λ' α' γ' ο' υ' ς. Κι' οι συγγραφείς πού γράφουνε τριχές έν ά-θρονία θά πάν στην... Τριγωνία. Και τέλος όλοι οι φαλακροί, με τρόπο όμοδικόν θά πάν στον... Μ' α' λ' λ' ι' α' κ' ό' ν.

Ω, θά περάσουν έξοχα, μακριά από την πόλι οι όρειβάτες όλοι! Μονάχα πού θά χρειάζεται να πάρουνε μαζί τους άν θέλουν την ζωή τους όλα τους τά παπλώματα και ότι τους περισσεύει κοθότι ό Άπολλιος φέτος δέν χωρατεύει. Δέν πρέπει να ξεχάσουμε πως εκδρομή θά κάμουν έφέτος και οι έμποροι. Κι' αυτοί θά να εκδράνουν εκεί πού βρίσκονται οι τιμές όλων των ειδών ήτοι στον... Ά' λ' μ' υ' ρ' ό' ν.

Καί όσοι είναι κύριοι, κι' άνέταξ έχουν ζήσεν δέν είν' άπίθανο να πάν' εις τό... γ' α' ι' δ' ο' υ' ρ' ο-ν ή σ' ι. Έπίσης και της Πάουερ όλοι οι επίβαται —όσοι μπορέστε έμπάτε— πού μέσ' τά τραίμ στριμώνονται άγκώνα με άγ-κώνα θά πάν εις τόν... Σ' τ' ρ' ο' υ' μ' ω' ν' α. Αυτοί πού έχουν ζωηρά τά έτερα ήμισι όλοι μαζί θά εκδράμουνε εις τό... έ' λ' α' φ' ο' ν' ή' σ' ι.

Κάθε σεμνό και ντροπολό και άγαθό κορίτσι πού είναι ά' γ' γ' ε' λ' ο' ς, ως λέν, θά πάη στο... Δια-βολίτσι. Έπίσης θά ναυλώσουνε μία σωστή άρμάδα όλοι οι κ' α' ρ' β' ο' υ' ν' ι' ά' ρ' η' δ' ε' ς, να πάν' εις την... Λευκάδα. Κι' ό Προμπονός, πού...άφαλούς τούς δένει και τούς λύνει θά πάη στην... Κ' ο' ι' λ' ή' ν' η. Κι' ό κάθε τιμός γαλατάς, γάλα θά πάη να φέρη από τό... Κ' ρ' ο' υ' ν' έ' ρ' ι. Τέλος στο Δ' ι' δ' υ' μ' ό' τ' ε' ι' χ' ο' ν, θά πάνε μ' ένα πήδημα των Άθηνών τά... δίδυμα.

Κι' εγώ βεβαίως δέν μπορώ εξαίρει να κάμω άλλα τά Πάσχα σίγουρα μόνος μου θά εκδράμω και όρεβάτης θά γενά και θ' άνεβώ στα ύψη άφού φροντίσω φουκά τίποτε μη μου λείψη. Κι' έτσι την όρεβατική, κι' εγώ θά δείξω ράτσα μου ήτοι θά άναρρηχθώ τό Πάσχα στην... ταράτσα μου. Ο ΜΑΓΚΑΣ

Συγκινητική τελετή

ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΛΑ : (Τού άνταποκριτού μας). — Είς τό ένταύθα Δημαρχείον έγένετο μία συγκινητική τελετή. Ένα κρεμμύδι άνηρτήθη εις την είσοδον του οίκηματος. Την άνάρτησιν έχαιρέτισαν 101 κα-νονιοβολισμοί από τό στρατόπεδον των Κινέζων. Τό πλήθος συνάθεται πρό του κρεμασμένου κρεμ-μυδιού και δ' α' κ' ρ' ο' ζ' ε' ι' εκ συγκινήσεως.

Πασχαλινά έδέσματα

Τώρα, πού ήρθε τό Πάσχα, δέν υπάρχει σε κα-νένα είδος νηστεία. Όλα τρώγονται. Τ' ρ' ο' γ' ο' ν' τ' α' ι... τά οικόπεδα. Τ' ρ' ο' γ' ο' ν' τ' α' ι οι κριτικοί και οι θεατρικοί συγγραφείς με-ταξύ των. Τ' ρ' ο' γ' ο' ν' τ' α' ι τά μουστάκια, αλ-τών πού τσακώνονται. Τ' ρ' ο' γ' ο' ν' τ' α' ι τά τρο-πάρια της άκολουθίας από τούς παπάδες και τούς ψαλτάδες χάριν συντομίας. Τ' ρ' ο' γ' ο' ν' τ' α' ι τά νοίκια, πλην όμως και τά μανίκια. Και λοιπά και λοιπά...

ΤΑ ΜΗ ΤΡΩΓΟΜΕΝΑ

Παρ' ότι είναι Πάσχα, εξακολουθούν μερικά πράγματα, να μη τρώγονται. Δέν τ' ρ' ο' γ' ο' ν' τ' α' ι τά κομμάτια της παρού-σης σατυρικής σελίδος. Δέν τ' ρ' ο' γ' ο' ν' τ' α' ι μερικοί άνεπιθύμητοι άνθρωποι. Δέν τ' ρ' ο' γ' ο' ν' τ' α' ι ή πεθερά μας. Άλλά και άν φαγωθώ, δέν θά χ' ω-ν' ε' υ' θ' ή.

Μέθοδος Όλλενδρόφου

—Έχει ό αδελφός σας τά υποδήματά του;
—Μάλιστα, τού τά έδωσε χθές ό προϊστάμενος εις τάς χείρας του.

—Είδατε τό καλοπάδιον του υποδηματοποιού;
—Όχι, αλλά είδα την μύτη της θυγατρής του υποδηματοποιού και κάμνει τό ίδιο.

—Ποία ζωα αγαπάτε περισσότερο;
—Τά παιδιά μου.

—Ποίαν προτιμάτε, την τίγριν ή την ύανα;
—Καμμία. Με φθάνει ή πεθερά μου...

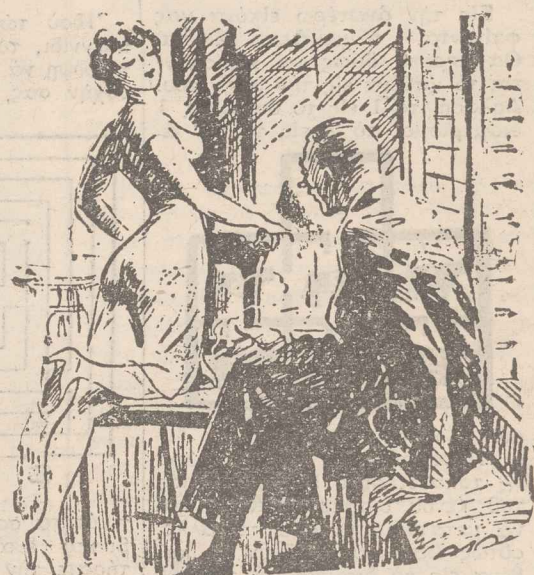
Γνωρίζετε ότι...

— Γνωρίζετε ότι οι άνθρωποι στην Κ' α' β' α' λ' α' βαδίζουν... π' ε' ζ' ή ;

— Γνωρίζετε ότι όμάς καλογήρων ίδρυσε νέαν μονήν εις τόν... ορέκρον συμποσίου;

— Γνωρίζετε ότι οι στρατιώται του φράγκο Ε-φθασαν εις την Μεσόγειον και έπλυναν τά πόδια των;

— Γνωρίζετε ότι για να μη κοιτάσθε δρόμοι, πρέπει να πέφτετε εις τό κρεβάτι σας;

— Πρέπει να όμολογήσης ότι δέν είνε εύκολο να βρής μία γυναίκα σαν και μένα.
— Πράγματι. Όταν βγαίνεις από τό σπίτι είναι άδύνατον να σε βρής κανείς πουθενά.

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Αθήναι

23 Άπριλίου 1938

Έτος Β' Άρ. φύλλου 83

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτική άνασκόπησις

Έξωτερικόν Δελτίον

Αι Γαλλοιταίικαι συνομιλίαι

Σπόριος Μελά

Οι έρωτες του Άετού και της Ίωσφίνας

Γεωργίου Άσπρέα

Ο έραστής της Λαίδης Κιμ-περλέυ

Παύλου Παλαιολόγου

Αι μυροφόροι

Κώστα Άθανάτου
Ο Άμνός

Σ. Σκίτη

Πάσχα στο δουνό

Λαύρα

Η Έβδομός των Ιατρών

Παύλου Νιρβάνια

Άνοίγουν τά Ούράνια

Παντ. Καψή

Στ' άφρισμένα κύματα

Άσημ. Γαλαμά

Άν οι άνδρες ήσαν γυναίκες

Ρ. Κράους

Θάύματα

Μιχ. Κυριακίδη

Ο Σαλιάνιν

Γ. Σουρή

Χριστός Άνέστη

Άθηναίου

Ο Νυμφίος από την Άμερική

Ν. Γόρρα

Έπριν και μετά τό Γάμο»

Πέννα Χ

Τό φίλημα του Πάσχα

Ούλλιαμ Γκρέθ

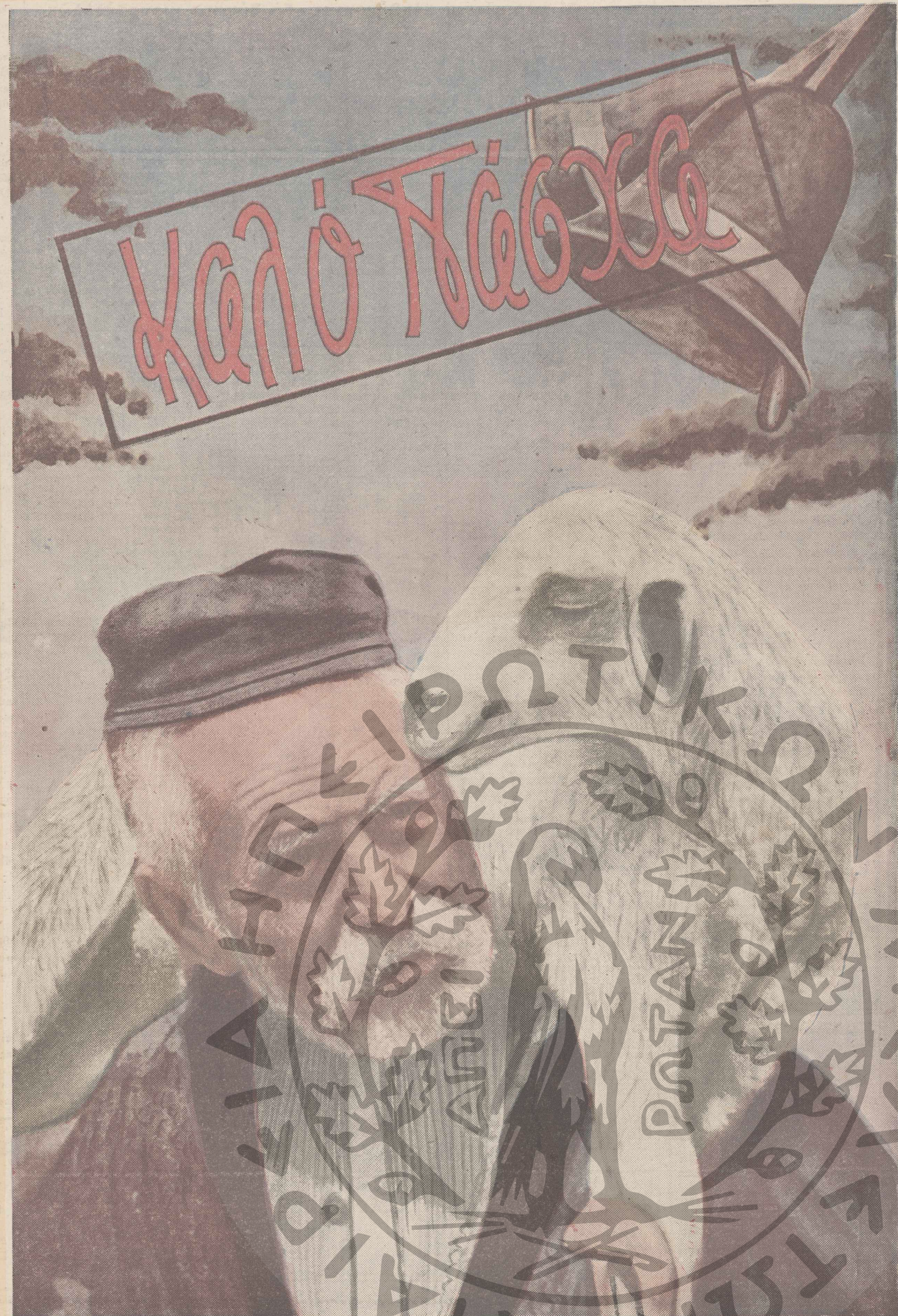
Η Στάρ, άποκαλύπτουν τά μυστικά των

Μ. Κ. Άν.

Ίωαν. Δαμιέργης

Εόθυμες σελίδες — Έγκυ-κλωπαιδικές σελίδες — Δη-γλήματα — Μόδα — Παγνί-δια κ. λ. π.

(Σκίτσα του κ. Μιχ. Γάλια)

Από τα καλύτερα διηγήματα

Η ΖΩΗ ΕΙΝΕ ΔΙΚΗ ΜΑΣ!

Του Τζών Σοκλάρ

Κατοχυρωμένη και μελαγχολική, η Διάννα Γκέιτον βγήκε από το γραφείο του δικηγόρου, τον οποίον είχε πάει να συμβουλευτεί. Ή κατατροφή και η αντίμαχη την περιμένει! Τι άφελος που είχε γίνει! Νόμιζε πως ήταν το απλούστερο πράγμα του κόσμου να ανοίξει ένα μπουστράκι, να εργαστεί και να πλουτίσει! Στην επιχείρησή αυτή είχε θυσίσει τη μικρή περιουσία που κληρονόμησε από την οικογένειά της, και με την πεποίθησή που δίνει η άγνοια, θέλησε για την επιτυχία, είχε ριχτεί στη δουλειά. Μήπως δεν ήταν γνωστή μεταξύ του κύκλου των γνωστών της για το γούστο της, για το ταλέντο της να δημιουργήσει από το τίποτα μια κομψή τουαλέτα; Και όμως!... Νά που είχε «πέσει έξω»! Σεβήθηκε και κίνη χρεωκοπία, με ο δι- κηγόρος της είχε πει πως δεν έπρεπε ούτε να το σκεφτείται, και να προσέδε, ότι αν μέσα σε μία εβδομάδα, δεν πλήρωνε τις διακόσιες λίρες του χρέους της, την περίμενε η φυλακή, ή αλλιώς! Ο νόμος είναι αυστηρός! Όταν δεν είναι κανείς ικανός για μία εμπορική επιχεί- ριση, δεν πρέπει να την αναλαμβάνει!

Καθώς η Διάννα μπήκε στο αυτοκίνητό της και κάθισε μπροστά στο θάλαμο, με μία νευρική κίνηση έβρασε πίσω το κα- πέλλο της, το οποίο την στενοχωρούσε... Σταθήκε μία στιγμή συλλογισμένη. Από πού θα μπορούσε τάχα να ζητήσει τις διακόσιες λίρες που χρειαζόταν... Σ' ένα μίση έπρεπε να τις πληρώσει! Πού να τις είχε πη ο δικηγόρος της, σε τριάντα μέ- ρες! Άλλοιώς την περίμενε η φυλακή, δηλαδή η καταστροφή! Γιατί, φυσικά, ο μιστήρης της, ο Τζίμμι της, θα δέχτηκε να αρσφένωνε με μία νέα, η οποία είχε καθόλου καλή με φιλικότητα! Ο Τζίμμι... Θά μπορούσε τάχα να της δανείσει τις διακόσιες λίρες; Μήπως αυτός δεν ήταν ο μόνος στον οποίο μπορούσε να κατα- φύγει σε μία ώρα ανάγκης; «Α, τόσο η Διάννα υπερέβαινε να το μιλήσει, γιατί ήξερε πως κι αυτός ήταν οικονομικός στενοχωρημένος. Και μάλιστα, τώρα που το συλλογιόταν, είχε δεκαπέντε μέρες να ιδεί τον μιστήρη της.

Ξαφνικά, η Διάννα θυμήθηκε τον Κλάιτ Νάσμιθ. Τον είχε γνωρίσει πριν από πέντε μήνες σε μία φιλική συγκέντρωση. Ο Κλάιτ ήταν ένας άθικτος περσικής στα χρόνια, γλυκιάς και παρικής. Ή- ραν στην ευθυμία των κομψών, η Διάν- να είχε φλετάρει μαζί του, και θυμάται μάλιστα τη σκέψη της, όταν βρέθηκε μό- νη της, το βράδυ στην κάμαρά της. «Ο Κλάιτ είναι από αυτούς τουτέστι που επειδή έχουν χρέιματα, νομίζουν πως μπο- ρούν όλα να τα αποκτήσουν, αρκεί να πληρώσουν! Τον κοιμώρη! Σ' είναι τουλάχιστον θα θυγί γελώσιμος! Έ- πειτα από λίγες μέρες, ο Κλάιτ είχε πάει στο εργοστάσιο, με την πρόσβασι πως ή- θελε να αγοράσει μερικά μοντέλα και φεύγοντας είχε στην Διάννα:

— Πισθάνω να σας χρειαστούν περισ- σότερα κεφάλαια καμιά φορά, για την επιχείρησή σας. Μη ξεχάσετε πως είμαι πάντοτε πρόθυμος να σας βοηθήσω!

Η Διάννα έριχτοσαν σε δέλημμα. «Αν γήγανει τώρα στον Κλάιτ, αυτός θα ήθε- λει... ανταλλάγματα... Και αυτό θα ή- μανε την διάδοσή του αρραβώνος της με τον Τζίμμι Ουίλντρεϊτ!... Νά ελα, που η Διάννα αγαπούσε τον Τζίμμι!

Αποφασιστικά η Διάννα τράβηξε ίσια στο σπίτι του μιστήρη της. Της άνοιξε ο Χάρρις, ο γέρο-υπηρέτης του Τζίμμι. — Μάλιστα, μέος Διάννα, ο κύριος Τζίμ- μι μου είναι εδώ, είναι ο υπηρέτης. Προέ- χετε μόνο καθόως περνάτε να μη σχιστεί το φόρεμά σας σε κανένα καρφί, γιατί, όπως βλέπετε, είμαστε άνω-κάτω!

Παραξενισμένη η Διάννα κτύπησε ολόγυ- ρά της. Πράγματι, το χόλλ ήταν άνοστα- το. Στη μία άκρη ήταν ένα σαρφ δαλί- τας, και μπασίλια, και κάποια θρυκόν- τισαν συλλογισμένα σε μία άλλη, και διαφόρες εθιμικές κάσους σκορπισμένες εδώ και εκεί.

— Άλλο, Διάννα! φώναξε έκείνη τη στιγμή ο Τζίμμι, «Ελάθετε στο σημειώμά μου και ήθελε; Με θρώσκετε άνω-κάτω,

μικρούλα μου!... Θα σού εξηγήσω ά- μέσως τί συμβαίνει! Έλα, μέσα στο γρα- φείο μου... Έτοιμασε μας το τσάι, Χάρ- ρις!

Οι δύο νέοι έμπηκαν στο γραφείο και κάθισαν άπάνω στο ντιβάνι. Ο Τζίμμι πήρε τα χέρια της Διάννας μέσα στα δι- κά του.

— Δεν έλαθε το σημειώμά σου Τζίμ- μι! είπε η Διάννα. Έρχομαι από τη δου- λειά μου! Μετακομίζεις θάλατο!...

— Διάννα!... Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ! Μ' αγαπάς και σού;

— Μά φυσικά, Τζίμμι, τι ερώτησις είναι αυτή; Τι συμβαίνει;

— Ή αγάπη σου για μένα, κάνει τον πόνο μου θαυότερο, Διάννα! Και όμως πρέπει να σου πω την αλήθεια. Καταστρά- φηκα στο Χρηματιστήριο, αγαπημένη μου, και θρώσκω αυτή την στιγμή με πέντε λίρες στην τσέπη! Πληρώσα ά- τασά όλα μου τα χρέη! Πούλησα και το αυτοκίνητό μου άκόμη. Αδριο θά τά πα- ραδώσω στον αγοραστή. Δεν μου μένει παρά να κάνω κάποια τρέλλα για να έ- ξασφαλίσω τα ναύλα μου για την 'Αμε- ρική! Έκει κάποιος γνωστός μου μου υποσχέθηκε να μου δώσει εργασία... Γε- λάζ, Διάννα:

— Όχι, αγαπημένη μου! απάντησε η νέα, η οποία δεν μπορούσε να συγκρατή- ση ένα μικρό χαμόγελο, για την ειρω- νεία της τύχης: Με τάραι η είδησις!

Ο νέος έσκυψε και φίλησε τα χανθά μαλλιά της και κατόπιν είπε:

— Πρέπει να απογυρεύω στούμε άσπη- μένη μου! Σού δίνω πίσω το λόγο σου, είμαι έλεύθερος από σήμερα να ξεναστα- ής τη ζωή σου, ίσως θής κανέναν άλ- λον, πού άξιο από μένα!

— Μά, γιατί να μη σε άκολουθήσω στην 'Αμερική, Τζίμμι;

— Γιατί θά μένω χρόνια εκεί, μικρού- λα μου και η άρχή θά είναι τρομερά δύσκολος και έπιπνος. Ή συνειδήσις μου δεν μου επιτρέπει να σε παρασύρω στην καταστροφή μου. Ή ζωή μας δεν με ά- νηκει! Θά σε θυμιάω όμως!...

Η Διάννα έβγαλε από το χέρι της το μονόπετρο δαχτυλίδι του αρραβώνος της, και το το έβωσε.

«Αν το πουλούσα, — το έπλε — θά έ- θναξέ άσφαλώς όλα χρέιματά μου, τού- σον θά τά πληρώσα τά ναύλα του. Μά ο Τζίμμι, ότε να τ' άκούση δεν ή- θέλανε. Το δαχτυλίδι αυτό ήταν ένα έν- θυμο, άς το κρατούσε, και έκείνος θά εύρισκε χρέιματά... Θά του δανείζαν οι φίλοι του...

Βουβή, οι δύο νέοι φίληθηκαν περά- φορα, με πόνο...

— Θά σε περιμένω πάντοτε! ψιθύρισε η Διάννα.

— Αν τά πράγματά έρθουν εύνοικά, θά σού γράψω νάρθηξ!...

... ..

Με θαρεία καρδιά, η Διάννα έβγαλε ά- πό το σπίτι του Τζίμμι. Πήγε σ' ένα τη- λεφωνικό κέντρο και τηλεφώνησε στον Κλάιτ Νάσμιθ. Τον ρώτησε άν μπορούσε να πών να τον συναντήσει στη βίλλα του, το 'Ελμπερμυρ. Ήθελε να του μιλήσει για κάποια δουλειά.

— Σας περιμένω με χαρά, μίος Γκέι- τον! Είμαι μόνος μου κι' ή φιλικότητά σας θά είναι πολύτιμη! Θά σας συνιφε- ρήσω, φυσικά, άποψε γιατί δεν είναι φρόνιμο να γυρίσετε τη νύχτα μόνη σας!...

Όταν ξεκίνησε με το αυτοκίνητό της η Διάννα από το Λονδίνο, είχε ντυθεί οχεδόν. Έπρεχε με έδωδωρη χιλιόμετρα την ώρα άπάνω στον κάταστρο έξοχικό δρόμο. Στο σταυροδρόμι του Ουάτφορντ σταμάτησε στο γκαράζ, για να γεμίσει τα υπερίστια της θευζίνης και του νερού. Τριγύριζε, προσπαθούσε να κερδίση κα- ρά, ν' άναβόλη τη σκέψη της για τη βί- λια της καταστροφής. Η Διάννα δεν ή- λπιζαν. Ήξερε πολύ καλά, τι την περι- μένει! Άσπρημένη παρακολουθούσε τη συζήτηση ενός χωροφύλακα με τον διευ- θυνήτη του γκαράζ. Ο αστυνομικός έζη- τούσε έπιμνη ένα αυτοκίνητο. Τον είχαν ειδοποιήσει τηλεφωνικά, πως κάποιος κακοποιός, άφου σκότωσε και λήστεψε ένα άσπασματοπάλιν, είχε έφθγει με έ- να αυτοκίνητο και θά περνούσε άσφαλώς

άπό κείνο το σταυροδρόμι... Άλλά ο διευ- θυνήτης του γκαράζ δεν είχε διαθέσιμο κανένα αυτοκίνητο.

Έκείνη τη στιγμή ο χωροφύλακας είδε το αυτοκίνητο της Διάννας. Άμέσως έ- πληρώσε τη νέα, η οποία έτοιμαζόταν να ξεκινήσει και την διέταξε να σταθή. Είπε πως τ' άφείτ της το χρειαζόταν και έτι άφείλε να του το παραχωρήσει. Ή Διάννα είχε άρχισει να διακυρόνεται, όταν ά- πό μακριά άκούστηκε ο θόρυβος μιάς μη- χαλής...

Συγχρόνως φάνηκαν οι έκτυ- φωτικοί προβολείς ενός αυτοκινήτου, το οποίο πλησίαζε με λιγυιώδη ταχύτητα. Ο αστυνομικός κάθισε δίπλα στη Διάννα.

— Κατεβείτε άμέσως! φώναξε. Αυτός είναι! Θά δοθούν χιλίες λίρες άμοιβή σε όποιον καταρρίψει να τον, συλλάβη! Γρήγορα!

— Και φαντασθήκατε πως θά σας πα- ραδώσω το άμάξι μου! είπε η Διάννα. Και ξαφνικά πρόσθεσε:

— Άκούστε! Θά σας οδηγώ εγώ, και θά μοιρασθούμε το κέρδος...

Μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης, σαν ά- λυστροπύλοος το αυτοκίνητο πέρασε δι- πλά τους...

Γρήγορα!... Νά πάρη η όργη! ούρ- λιασε ο αστυνομικός. Άν μου θεφούν άά...

Ένα άγριο κυνηγητό άρχισε τότε, ά- πάνω στον ήσυχο έρημικό δρόμο. Ή Διά- να οδηγούσε με ψυχραιμία, η έλπιδα του κέρδους της έδινε θάρρος.

— Πιό γρήγορα! φώναζε ο αστυνο- μικός. Πιό γρήγορα!...

— Πιό γρήγορα! φώναζε η Διάννα. Ά!... να!... Θά τόν φτά- σουμε...

Το κόκκινο φώς του μπροστινού αυτο- κινήτου φάνηκε, τώρα. Σε λίγο, με γυπτοκάρο, άντελήθησαν πως πλησία- ζαν. Κέρριζαν έδαφος όλοένα!... Μονο- μιάς, με μία συγκρατημένη φωνή φρίκης, η Διάννα ένοιωσε ένα ρίγος σε όλο το κορμί της, τα χέρια της άρχισαν να τρέ- μουν άπάνω στη ρόδα της διευθύνσεως, και αβρόχητα έπιασε το μοχλό του φρέ- νου...

— Η ταχύτης του αυτοκινήτου λιγό- στωψε, ένώ ο αστυνομικός μανιασμένος, προσπαθούσε να πιάση το θάλαν.

Ή Διάννα είχαν άναγνωρίσει το αυτο- κίνητο του Τζίμμι!...

— Δέν μου μένει παρά να κάνω κά- ποια τρέλλα για να έξασφαλίσω τα ναύ- λια μου!... έλεγε πη ο Τζίμμι. Ύψους Θεέ!... Ήταν δυνατόν ο Τζίμμι, το κα- λό και τίμιο παλληκάρι, να είχε φθάσει σε τέτοιο σημείο άπελπίσεως, ώστε να διαπράξει κλοπή, φόνο!...

— Νά πέρη η όργη! ούρλιασε ο αστυ- νομικός. Προχώρησε!...

— Όχι! απάντησε πιγντά η Διάννα.

ΤΖΩΝ ΣΟΚΛΑΡ

Το Πάσχα είναι ένα... αίσθηματικό φίλμ. Ποιόν άλλον όρυσμόν να δώση κανείς εις την έορτήν αυτήν, η οποία διέρχεται έν μέσθ φίλων; Μεταβαλ- λόμεθα εις γοήτας και γοήσσας και άνταλλάσσουμε άράδια φίλια μήκους πολλών χιλιομέτρων.

Τι σάς λέγει αυτό το έθιμον; Θυμί- ζει λίγο τις άρχαίες έορτές της παν- δήμου 'Αφροδίτης. Ή κάθε νέα πρέ- πει να προσφέρει τά χείλη της εις ά- σπασμόν. Θά πητε ίσως, ότι ο άσπα- σμός αυτός είναι το έυέλγημα της ά- γάπης άλλων. Γιατί όμως της άγά- πης και όχι και άλλιου έρωτος; Στο Πασχαλινό φίλ ένός νέου και μιάς νέ- ας δέν μπορεί τάχα, ν' άνερευθούν με το μικροσκοπικόν της πονηρής σκέψε- ως μερικά ίχνη έρωτισμού; Άσφαλώς ναί!...

Ο Χριστιανισμός κατεπόλεμισε τον έρωτα. Τόν εκνήγησεν άμελκτικώς με το σκιάχτρο του άσκητισμού. Τόν έ- τρωμοκράτησε με την άπειλήν των φλο- γών της Κολάσεως. Μολαταύτα ο έ- ρως κατόρθωσε, άμυνόμενος, να κερ- δισή κατά μέσα μέρος μίαν των κυρι- ωτέρων Χριστιανικών έορτών: Το Πά- σχα.

Ή έορτή του Πάσχα είναι ή ήμέρα του έρωτος, διότι είναι ή ήμέρα του φι- λίου...

Δέν μπορούσε να γίνη άλλιώς. Το θαύμα της Άναστάσεως σ' αυτό το αίσθημα βρίσκει την εξήγησίν του. Δώ- στε μου μία πένα, κατασκευασμένη από πτερό του έρωτος, και θά σας πε- ριγράψω κατά τόν έναργέστερον τρό- πον, θά σας εξηγήσω με τά απλούστε- ρα λόγια, πως έπραγματοποιήθη ή Ά- ναστασις έκ νεκρών. Κιτάξτε, θά σας πω, το φίλ, πού άνταλλάσσον τά πουλιά εις τά δένδρα, τά άνθη με τά έντομα, πού φέρνουν την γύριν της γονιμοποιήσεως, οι κλάδοι των δέν- δρων μετά τών... Ένα πλήθος πασχα- λινών φίλων δίδονται σήμερα σ' όλη την φύσιν και οι ήχοι των φίλων αυ- τών συνθέτουν το «Χριστός Άνστή έκ νεκρών»...

Μέσα στο φίλ, πού άνταλλάσσει ο ά- νοιξάτικος έλιος με την γην, της ά- ποιας τά γόμα αυτήν την εποχήν ρί- ζει από την άνοιξη μνησάν των νέων χυμών, υπάρχει ή ύπόσχσις της αιώ- νιας άναγεννήσεως — ή πλήρης εξή- γησις του θαύματος της Άναστάσεως.

Άλλά γι' αυτούς τούς άκροβατικούς συσχετισμούς της βιολογίας και της μεταφυσικής, δέν σκοπεύεται κανείς ά- πλοϊκός χριστιανός. Αυτός γνωρίζει μονάχα το έθιμον του πασχαλινού φι- λίου. Και έννοει να το τηρήση πιστός. Ίδιως το τηρούν μετά μεγαλειότητας, θαρσέστατο ρουθιμίας οι προχωρημέ- νων στην ηλικία. Λέτε, ότι βρίσκουν οι γέροι και οι γρηές ως άφορμήν το έ- θιμον, να ψαύσουν διά τών χειλών των καρπών, πού τούς θυμίζει την νεό- τητά των; Ίσως.

Το γεγονός πάντως είναι, ότι κάθε Πάσχα βλέπομεν νηριασμούς... Ρώμπερτ Ταίτλορ, να δίνουν σονόρ φιάλες με πολλήν τέχνην και παροφές Γρέττες Γκάρμπο, να φιλούν μ' έναν τρόπον, άρκετά μοιρασμόν.

Οι συνέπειες των έθιμών είναι πάν- τως φοβερές. Τι χρυσούται τά χείλη μας, να ύποστούν δδνηρόν σοβάντι- σμα από την ταξιδιόδοουρσαν των μου στανικών του παππού;

Υπάρχουν όμως και μερικά πασχα- λινά φίλια πολύπλοκα και εύγενεστά- τατα. Τά άνεινέρεται κανείς έλλην την νύκτα του Σαββάτου. Και όταν τά δοκιμάση, διατηρεί έπί πολύ την ανά- μνησιν των. Τέτοιο είναι το φίλ, πού άνταλλάσσουν τά νεάτια μεταξύ των.

Ο έρωτευμένοι μπορούν σήμερα να δώσουν ένα παρατεταμένο φίλ. Και άν τους ιδή κανένα μαζί 'Ιαγού, δέν μπορεί να πεί τάς νέας τίποτε. Τά έθιμον τά καλεί... Σήμερα οι έραβρατοισμέ- νοι μπορούν να φιληθούν και από αυ- τό άκόμη το βλέμμα της αστήρης

κοινές χαρές μετά λύπες.

Είναι το άπνηρευτο φίλ της μπε- μπέκας με το μπέμπη, άγευστο άκόμη, διότι είναι πολύ πρώιμο, χωρίς άρω- μα, διότι είναι σαν ένα κλειστό μπου- μπουκάκι του έρωτος. Είναι ή πρώτη φορά πού ή μπεμπέκα δέχεται φίλ ά- πό κάποιον πού να μην είναι ο μπα- μπάς ή ή μαμά ή ο άδελφός. Άς της ελξηθούμε λοιπόν:

— Νά τά... χιλιάδες τά φίλια μπε- μπέκα.

Ίδιαιτέρως άς άναφέρουμε το πα- σχαλινό φίλ των μεγάλων πρός άλ- ληλους. Είναι μία εύγενής άπόπειρα έφαρμογής του μεγαλειότερου Χρστι- ανικού κηρύγματος: «Άγαπάτε άλλη-

Δέν μένει κανείς, πού να μη άσπα- σθή όλους τούς άλλους. Θά άναγκα- σθή φυσικά ο καθένας να έλθη άντι- μέτωπος άκόμη, και με τόνέχθρόν του. Την στιγμήν όμως έκείνην ή έχθρα καταλύεται. Τά μίση καταπνίγονται στις καρδιές. Και οι δύο έχθροι άν- ταλλάσσουν άδελφικόν άσπασμόν.

Πέρα, μακριά από την μιά έθρη- πού προσκύνουν έως την άλλην, άπλώ- νεται τώρα ή παράταξις των χωρικών οι οποίοι έχουν δώσει όλοι μεταξύ των το φίλ του Πάσχα. Έκείνη την άγια ώρα ροδίζει την φύιν του χωριού ή άγάπη. Στόν καθαρό ούρανό της έξο- χης ψάλλουν άγγελοι... Γιατί να είναι τόσο λίγες, τούσιν διαβατικές οι ά- ρες της ερήνης και της άδελφότητος των ανθρώπων;

Υπάρχει όμως και ο άμφοιβότων άδες αυτές τις εξηγήσεις του πασχα- λινού φίλιού. Ούτε άγάπην βρίσκει σε δαίτο, ούτε στοργήν, ούτε τρυφερότη- τα, ούτε τίποτε, τέτοιο.

Το φίλ του Πάσχα, άρχισε να μάς λέγει, είναι ή τρανιότερα άπόδειξις, ότι το φίλ γενικώς είναι ύπόλειμμα των κανιβαλικών όρέξεων του άνθρώ- που. Κάθε Πάσχα έπανευρίσκουμε μέ- στα μας τών άγρων άπογόνων μας, ο ά- ποιος έπάνω στην πείνά του, δέν έδί- σταζε να δοκιμάση την νοστιμιά των σαρκαν πού πλησιον του. Σήμερα λοι- πόν, πού είναι «Πάσχα το τερπνόν», θέλουμε να συμπληρώσουμε την πα- σχαλινήν ευωγίαν μας με την γευσίν του άνθρώπινου κρέατος, μίαν ιδέαν της όποιος δίνει το φίλ.

Πολύ άγία εξήγησις του Πασχαλινού φίλιού! Άλλά δέν είναι ή μόνη. Υπάρ- χει κι' άλλη παρεμφερής.

Ο παθολόγος δίνει δική του εξήγη- σιν. Μας την άνέντευξεν έν είδη μύθου. — Κάποτε, μάς είπε, τά μικρόβια εί- χαν συνεδρίασι. Έπιγίγανταν άσχημα οι δουλειές των, είχαν δηλαδή κεσά- τια, και ήθελαν να λάβουν μέτρα βελ- τίωσης της θέσεως.

— Είναι άσχημη ή κατάστασις, πετά- γθηκε και είπε ένα μικρόβιο της γρίπ- πης. Κατοικώ εις τόν οργανισμόν ενός παντρεμένου κυρίου και δέν μπορώ να δημιουργήσω διά τούς άπογόνους μου μίαν άποικίαν και έτι τόν όργα- νισμόν της γυναίκας του. Διότι μέσα έν τόν όρ- όν των συζύγων έχει δια- κοπή από πολλού πάσα έπαση.

— Στην ίδια δύσκολη θέσι βρίσκωμα- κι' εγώ, είπε άλλο μικρόβιο. — Συνατέχθη από τών μικροβίων Ψη- ρισια, συνέχισεν ο παθολόγος, εις το όποιον διεκρινέτο το αίτημα, όπως εύρεθή τρόπος, να μπορούν να διεκ- περαιωθών από τού ένός οργανισμό εις τόν άλλον, και ο τρόπος εύρεθή διά της καθόδουσε του Πασχαλινού φίλιού. Κάθε Πάσχα, κύριοι, έχουν Πάσχα και τά μικρόβια, τά όποια με- ταδίδονται με πάσαν άνευσιν...

Μετά τών παθολόγων, θά έγερθή αυ- ριον ο μοντέρνος άνθρώπος, ο όποιος θά καταδικάση το φίλ του Πάσχα ως γελοίο. Θά έγερθή ο πρακτικός άν- θρώπος, ο όποιος θά το κατηγορήση ως άνόητη κοινότητα. Θά προβάλλη τέλος και ο πενός άνθρώπος, ο όποιος δέν θά μπορεί να τον πιάσιν την είδωλ- λακήν του άσθηματικότητος.

Κακόμοιρο πασχαλινό φίλ! Μία στασιάζ δολέκηρη θά σου έπιτεθή. Μόλιον σου έχει ήδη έπιτεθή και σε έχει έκτόπριον από την κοσμοπολίτικη ζωή των παλίων...

Άλλά και άν καταργηθή το φίλ του Πάσχα μεταξύ των ανθρώπων, θά το διατηρήση ή φύσις. Αυτή θά δημι- ουρή αιώνας μετά άλκλήρη συμφω- νία φίλων. Τά έθνη θά σέβονται τούς κλάδους των εις άσπασμόν και τά άνθη θά φιλοτύχουν με τά έντομα, πού λουβαζουν την γύριν της γονιμοποιή- σεως.

ΠΕΝΝΑ Χ.

Η υπέροχη θεανέττα Κάτε φον Νάνκιν

άλλων πασχαλινών φίλων. Πόση ποι- κιλία υπάρχει από δαίται!

Είναι το φίλ της στοργής, πού δι- δει ή μητέρα στο παιδί, ο παππούς στο έγγονάκι του. Πόση τρυφερότητα και πόση ευγένεια άποδίδεται κανείς ά- ντις άκουράσις του Πάσχα, εξακολουθεί να γίνεται ή «τέλετη της αγάπης»! Εί- ναι τούσιν άδελφότες οι έστω και κατά τύπους προσπαθείς των ανθρώπων να άλληλοαγασθών, ώστε ν' άξίση... πού περνά, άσπάζεται την γενεάν που έρχεται. Και έτσι σγηματίζεται με χρυσούς κρικούς ή άλυσίδα της δια- τηρήσεως του άνθρωπίνου γένους.

Είναι το φίλ του άνδρόγυνου. Ο σύζυγος άσπάζεται την σύζυγον του και της εύχεται χρόνια πολλά. Δέν έ- χει βέβαια το φίλ των των θερμότη- τών πρώτων έρώτων των. Άλλ' είναι πλούσιο εις άλλα ευγενέστερα αίσθη- ματα. Κλείνει την άμφοβαίαν ευγνω- σίαν και έμπιστοσύνην, κλείνει μία άγάπη έξαλογισμένη από κάθε πτα- κόβ' έξής. Η ούρά των άλληλοαγα- ζομένων μακραίνει σιγά-σιγά.

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΙΑ

Επίκαιρα θέματα

Η ιστορία του σταυρού

Πώς τον μετεχειρίσθησαν οι διάφοροι λαοί στα πολύ μακρινά χρόνια

Ο σταυρός είναι αναμφισβήτως το πλέον σεβαστό και το πιο γλυκότερο σύμβολο του χριστιανισμού. Δεν άμφανη όμως με την θρησκεία αυτήν, αλλά πολύ παλαιότερα, πάντοτε δε ενομούμενος ένα καλόν αιδώνον. Ο άγκυλος σταυρός τον όνομα, σίμωρα δλοι γνωρίζουν ότι σύμβολο του γερμανικού λαού, λέγεται και «σβάστικα», λέξεις σανακριτική αυτή, που αποτελείται από το θέμα «σού» που σημαίνει «καλός» και το «σβ» που σημαίνει «έμεινα». Η γενική λοιπόν σημασία της λέξεως είναι «έξυχα».

Ακόμη και σήμερα οι Ένδοι μετεχειρίζονται την λέξιν εσωνάτι διά να εκφράζουν την ευεξία. Είς την λέξιν αυτήν προσέτεθη κατόπιν η κατάληξις «κά» και με μικράν παραφθοράν, είνε ακόμη και σήμερα εν χρήσει.

Ο σταυρός αυτός με την μορφήν που διατηρεί ακόμη και σήμερα και την σημασίαν της εύχης διά κάτι καλόν μετεβόλησεν έλόν τών κόσμων, ώστε συνιστάται τούσιν είς τήν Ευρώπην, όπου και είς τήν Αμερικήν, είς τας γαλιπτάς των Έτρούσκων και είς τας καλούδας του Μεξικού, είς τας γυναικείας κτενίσματα που εύρεθσαν είς τας άνασκαφάς της όρχαλας Τροίας, είς τας μνημείων των Αιγύπτων, είς τας σφραγίδας της Κνωσού, είς τούς κινεζικούς Βούδδας, είς τούς άρχαίους Εβραίούς τάφους, είς τών νών των Άμαρσώνων και είς τήν μακρινήν Ιαπωνίαν.

Ο ιερός χαρακτήρ του άγκυλοσταυρού διαπιστώσεται είς είς είς μερικάς αναστατώσεις διαφόρων θεοτήτων της Βαβυλώνας, διότι ο Άν και Βαβλ, χωρίς να κατονομάζονται άναστασις στήλησ είς τας έπιγραφάς των στήλων με ένα σταυρόν, τώ σκέλη του όποιου ήταν κυρτωμένη.

Αυτό άλλως τε δεν πρέπει να φαγή περιέργων, αφού και είς το Γουαταμά υπάρχει ναός αφιερωμένος είς τόν Θεόν Ήλιον, όπου αντί της μορφής του είδωλου, είνε ένεισημύσιον είς τούς τοίχους μεγάλου άγκυλοσταυρού, έν άναγνώστου. Έπίσης είς τήν πόλιν των Ιουδαίων, τούς οί φολινές έξωγράφονταν ένς σταυρόν, είς ένδειξιν έλλειψος.

Παρόμοια σύμβολα εύρεθσαν έπίσης είς τούς ναούς της Έλεφαντού και Μπεναρές, ο δέ άτον ύπενωθίμω των τούσ φους τών Αιγυπτίων, παρατηρείται είνε στολισμύσιον με σταυρούς, οί όποιοι, κατά τας πληροφορίες τών όποιων Έλεβε, παριστάσαν τήν άνάστασιν τών νεκρών.

Είς το Θιβέτι, οί Λάμα της αρέσεως Μπου υιοθέτησαν μίαν «οσβάστικα» με τώ σκέλη έστρωμένα έξ άριστερόν προς τώ δεξιό, τών όποιων όνομάσαν «σου-αεστικας».

Ο άπλούστερος σταυρός συνιστάται είς τήν σκανδιναβικήν θρησκείαν, όπου παρουσιάζεται το σύμβολον άνάγλυφον είς σχήμα Τ και είς τούς Ιερούς τύπους διά να ύπενωθίω το σφύρι το Θεού Τόρ, που έκτεπνόςαν άεικλικώς τώ ανθρώπινω κακούρηγία.

Οί σταυροί αυτοί παρούσασονται είς έποχην που προηγείται όλίγων της χριστιανικής και είς τας πυθαγορικές δόγματα και τούς μεταρρυθμιστάς του Βοιδοδισμού που κάτεργον είς τήν Ρώμην είς άναγνώστην δόγμα πνευματικής γαλήνης.

Αργότερα ο σταυρός είς σχήμα Τ υιοθετήθη από τούς πρώτους χριστιανούς ως σύμβολον έ-

νανωρίσεως. Καί μετά τινά και έλόν είς τήν κορυφήν του σιμβόλου, άπό τήν προσετέθη ένας μικρός κύκλος.

Ο πρώτος σταυρός που έχηρη μισοήθη φανέρω άπό τούς χριστιανούς είνε ο Ισλαμικός, που λέγεται και έλληνικός. Επειτα, όταν έπηλθεν ο χωρισμός τών εκκλησιών, τώ όρίζοντι σκέλος άγλήθεν όλίγων προς τώ άνω, και ο νέος σταυρός όνομάσθη Λατινικός.

Ο ρωμαιοί όνόμαζον περιφρονητικώς, κατέπεσαν τών σταυρών τούς όποιον άναγνώσαν, από τούς κατηγόρους και έπί του όποιου έξέσαν, όχι έκάρφωσαν, τούς καταδικαζόμενους είς τήν ποινήν τού θανάτου.

Οι χριστιανοί, διά να τόνισουν καί έξυψώσουν τήν θυσίαν του Αιυατώ, έσέκηθησαν, ν' άποκαταστήσουν τώ σημείον του μαρτυρίου, και έκαμαν ένα σύμβολον λατρείας.

Οι αούτηρον νόμοι της έποχής εκείνης, επέβαλαν είς τόν καθόν τάξιον να μεταβέρη έπί όμου τών σταυρόν είς τόν τόπον του και είς τήν Αμερικήν, είς τας γαλιπτάς των Έτρούσκων και είς τας καλούδας του Μεξικού, είς τας γυναικείας κτενίσματα που εύρεθσαν είς τας άνασκαφάς της όρχαλας Τροίας, είς τας μνημείων των Αιγύπτων, είς τας σφραγίδας της Κνωσού, είς τούς κινεζικούς Βούδδας, είς τούς άρχαίους Εβραίούς τάφους, είς τών νών των Άμαρσώνων και είς τήν μακρινήν Ιαπωνίαν.

Ο ιερός χαρακτήρ του άγκυλοσταυρού διαπιστώσεται είς είς είς μερικάς αναστατώσεις διαφόρων θεοτήτων της Βαβυλώνας, διότι ο Άν και Βαβλ, χωρίς να κατονομάζονται άναστασις στήλησ είς τας έπιγραφάς των στήλων με ένα σταυρόν, τώ σκέλη του όποιου ήταν κυρτωμένη.

Αυτό άλλως τε δεν πρέπει να φαγή περιέργων, αφού και είς το Γουαταμά υπάρχει ναός αφιερωμένος είς τόν Θεόν Ήλιον, όπου αντί της μορφής του είδωλου, είνε ένεισημύσιον είς τούς τοίχους μεγάλου άγκυλοσταυρού, έν άναγνώστου. Έπίσης είς τήν πόλιν των Ιουδαίων, τούς οί φολινές έξωγράφονταν ένς σταυρόν, είς ένδειξιν έλλειψος.

Παρόμοια σύμβολα εύρεθσαν έπίσης είς τούς ναούς της Έλεφαντού και Μπεναρές, ο δέ άτον ύπενωθίμω των τούσ φους τών Αιγυπτίων, παρατηρείται είνε στολισμύσιον με σταυρούς, οί όποιοι, κατά τας πληροφορίες τών όποιων Έλεβε, παριστάσαν τήν άνάστασιν τών νεκρών.

Είς το Θιβέτι, οί Λάμα της αρέσεως Μπου υιοθέτησαν μίαν «οσβάστικα» με τώ σκέλη έστρωμένα έξ άριστερόν προς τώ δεξιό, τών όποιων όνομάσαν «σου-αεστικας».

Ο άπλούστερος σταυρός συνιστάται είς τήν σκανδιναβικήν θρησκείαν, όπου παρουσιάζεται το σύμβολον άνάγλυφον είς σχήμα Τ και είς τούς Ιερούς τύπους διά να ύπενωθίω το σφύρι το Θεού Τόρ, που έκτεπνόςαν άεικλικώς τώ ανθρώπινω κακούρηγία.

Οί σταυροί αυτοί παρούσασονται είς έποχην που προηγείται όλίγων της χριστιανικής και είς τας πυθαγορικές δόγματα και τούς μεταρρυθμιστάς του Βοιδοδισμού που κάτεργον είς τήν Ρώμην είς άναγνώστην δόγμα πνευματικής γαλήνης.

Αργότερα ο σταυρός είς σχήμα Τ υιοθετήθη από τούς πρώτους χριστιανούς ως σύμβολον έ-

νανωρίσεως. Καί μετά τινά και έλόν είς τήν κορυφήν του σιμβόλου, άπό τήν προσετέθη ένας μικρός κύκλος.

Ο πρώτος σταυρός που έχηρη μισοήθη φανέρω άπό τούς χριστιανούς είνε ο Ισλαμικός, που λέγεται και έλληνικός. Επειτα, όταν έπηλθεν ο χωρισμός τών εκκλησιών, τώ όρίζοντι σκέλος άγλήθεν όλίγων προς τώ άνω, και ο νέος σταυρός όνομάσθη Λατινικός.

ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ 500 ΧΙΛ. ΒΑΘΜΩΝ

Άλλά δεν ήμπορεί να διατηρηθή παρά ελάχιστον διάστημα

Η Φυσική μάς διδάσκει ότι δεν ύπαρχει μεγαλύτερον φύσος κάτω από τούς 273 βαθμούς κάτω του μηδενός. Έκεί είνε τώ λεγόμενον άπόλυτον μηδέν, πέραν του όποιου τώ θερμόμετρον δεν ήμπορεί να κατέλθη.

Τώ κατώτατον αυτό όριον της χαμηλής θερμοκρασίας ύπάρχει τώ άπτικέμενον πολλών έρευνών που έγιναν κατά τώ τελευταίον έτη, και δέν λείπουν πλέον παρά όλίγα χιλιοστά τού βαθμού διά να έπιτευχθή ή θερμοκρασία αού.

Πολύ όμως διαφορετικά είνε τας πράγματα όσον άφορά τήν ύψηλην θερμοκρασίαν. Δι' αυτήν ή Φυσική δέν γνωρίζει κανένα όριον, αφού τώ άνώτατον όριον έξαρτάται από τήν άποτελεσματικότητα των χρησιμοποιομένων μέσων.

Πράγματι, από τας όλίγας χιλιάδας βαθμών που άντεπερσάπευα πρό τιναν άκόμη έτών τώ άνώτατον όριον, τελευταίως είς τώ Ίνστιτούτον Φυσικής τού Παρισιεύτου της ΟΥΔάλας, είς τήν Σουηδικήν οί καθηγητάι Ρόμινσον και Έντλεν καταβάσαν τας έπιτόχους άπειστούτας θερμοκρασίας που έβρισκαν είς τας περικοσμάς χιλιάδας βαθμών άνω του μηδενός!

Είνε γνωστόν, ότι λόγω της τεραστίας θερμότητας που άναπτύσσεται από τήν θερμοκρασίαν αούτην, δεν ήμπορεί να διαρκέσθ έπί παρά ελάχιστον χρονικόν διάστημα. Τώ διάστημα αυτό δέν ύπερβαίνει κάποτε τώ έν δεκάκις Χιλιοστόν του δευτερολέπτου, αλλά να σχηματίσας μίαν ίδαν τώ τίν είνε ή θερμοκρασία αούτη τώ ήμίσει εκκατομύριου βαθμών, άρκεί να λάβητε ύπ όψην ότι είς τήν επιφανείαν τού ήλιου άναπτύσσεται θερμότης 6.000 βαθμών, είς τώ τόσον μίας ηλεκτρικής λάμπας 4.000 και είς τώ σώμα μίας κοινής λάμπας 2.000 βαθμοί.

Είς τας ύψηλας αυτές θερμοκρασίας τώ θερμόμετρον δέν ήμπορεί θέσσαι να χρησιμοπονηθή, και διά τήν μέτρησιν της καταφεύγουμε είς τήν θέρμανση γνωστών ούσας μεταξύ της θερμοκρασίας διαφόρων σώματων και της άκτινοβολίας των.

Η άκτινοβολία αούτη εκπέμπεται, ός γνωστόν, ύπό μορφήν κυμάτων διαφορετικού μήκους. Καί επειδή ή έπιτομή των άκτινών είνε άσώμα είνε τώ θερμότερο θερμόν όσον τραχύτερον είνε τώ κύματι της άκτινοβολίας τού, έλλήθη δέ όσας ή σχέση αούτη διά να έξαρκεσθ από τώ μήκος κύματος της άκτινοβολίας ή θερμοκρασία τού σώματος που τήν εκπέμπει.

Τά κύματα που δημιουργούονται από μίαν θερμοκρασίαν 500 χιλιάδων βαθμών, έχουν μήκος άσώμα, έστω και ελάχιστον, και τώ μήκηνμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Ο πειραματιζόμενος έρχεται είς έπαφήν με τώ μηχανήμα με μίαν μεταλλήνη λωρίδα, τήν όποια, τού σπίγγουν είς τόν θρακίον ή τόν θώρακα. Τότε αρχίζει ή άνάκρισις. Έάν ο άνακρινόμενος φυέεται, πρέπει άναγκαστικώς να κάμν κίνησην προς άπάνω, έστω και ελάχιστην, και τώ μηχανήμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Τά κύματα που δημιουργούονται από μίαν θερμοκρασίαν 500 χιλιάδων βαθμών, έχουν μήκος άσώμα, έστω και ελάχιστον, και τώ μήκηνμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Ο πειραματιζόμενος έρχεται είς έπαφήν με τώ μηχανήμα με μίαν μεταλλήνη λωρίδα, τήν όποια, τού σπίγγουν είς τόν θρακίον ή τόν θώρακα. Τότε αρχίζει ή άνάκρισις. Έάν ο άνακρινόμενος φυέεται, πρέπει άναγκαστικώς να κάμν κίνησην προς άπάνω, έστω και ελάχιστην, και τώ μηχανήμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Τά κύματα που δημιουργούονται από μίαν θερμοκρασίαν 500 χιλιάδων βαθμών, έχουν μήκος άσώμα, έστω και ελάχιστον, και τώ μήκηνμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Ο πειραματιζόμενος έρχεται είς έπαφήν με τώ μηχανήμα με μίαν μεταλλήνη λωρίδα, τήν όποια, τού σπίγγουν είς τόν θρακίον ή τόν θώρακα. Τότε αρχίζει ή άνάκρισις. Έάν ο άνακρινόμενος φυέεται, πρέπει άναγκαστικώς να κάμν κίνησην προς άπάνω, έστω και ελάχιστην, και τώ μηχανήμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Μία καταπληκτική εφεύρεσις

Τό μηχανήμα της άληθείας

Πώς οι ένοχοι δέν δά μπορούν πιά να μη όμολογήσουν τώ έγκλημά των

Μίαν ήμέραν της περασμένης έβδομάδος, είς τήν Βέντην συνέληθη κάποιος Φραντζ Μπίτερερ, με τήν κατηγορίαν ότι έπέταξε τήν γυναίκα του από τώ παράθυρον και τήν έσκότωσε.

Τήν κατηγορίαν ύπεστήριξαν τρεις γείτονές του, οί όποιοι τόν είδαν από τας παραθύρας τών αντίκρυών σπιτιών τήν στιγμήν της σύζυγοκτονίας. Ο κατηγορούμενος, όμως ύπεστήριξε έντελώς τώ αντίθετον, ότι δηλαδή προσεβήθησεν να κρατήσθ τήν γυναίκα του όταν αούτη ήθέλησε να πέσθ από τώ παράθυρον.

Έννοείται ότι οί ένοχοι δέν τόν έπίστευσαν και τόν κατέδικασαν είς θάνατον. Τότε ο Μπίτερερ έζήτησε να κάμουν έπί αούτῳ ένα πολύ περίεργον και πρωτότυπον πείραμα, διά να έξασκρυσθ κατά πόσον λέγει τήν άλήθειαν.

Είνε γνωστόν ότι τελευταίως ή άστυνομία πολλών χωρών χρησιμοποiei μερικά φάρμακα κατά τήν διενέργειαν άνεκρίσεων. Τά φάρμακα αούτα είνε ή συντοπλομίνη και μεσκαλίνη.

Όπως θεσπάζουν οί ειδικοί, με μίαν ένεσιν μεσκαλίνης, ένας άνθρωπος χάνει τελείως τήν θέλησιν, τώ και είνε άδύνατον να είπθ τώ παραμικρόν ψεύδος. Τόν ύποβάλλουν λοιπόν είς άνεκρίσιν και χωρίς να θέλη λέγει όλην τήν άλήθειαν, άναγνωρίζον τήν ένοχήν του άκόμη.

Είς τήν περίπτωσιν όμως αούτην τώ πείραμα δέν πρόκειται να εφαρμοσθή, διότι ή αήθρις τού Μπίτερερ δέν έγινε δεκτή. Πράγματι, είνε άληθές ότι ένας ένοχος πολύ δύσκολον άναγνωρίζει τήν ένοχήν του, και πάντοτε εύρίσκει τήν άπαιτούμένην ψυχικήν δύναμιν διά να ύποστηρίξη τήν άποψιν του, ιδίως όταν από αούτο έξαρτάται ή ζωή του.

Έξ άλλου, εάν άναγκασθ άπό τώ φάρμακον να όμολογήσθ, ή ζημία δι' αούτον δέν είνε τούση μεγάλη, αφού έχει ήδη καταδικασθ. Έάν δέ τώ φάρμακον δέν κάμν τήν άναμενόμενην ένεργείαν, ή δικαιοσύνη δά εύρεθή πρό φοβερόν διλήμματός, πράγμα τώ όποιον είνε πολύ μειωτικόν δι' αούτην.

Είς τήν Αμερικήν όμως τας άνακριτικές αούτα συστήματα χρησιμοποιούνται εύρύτατα, είνε δέ πολύ διαδεδομένη ή χρήση ενός μηχανήματος που λέγεται ετό μηχανήμα της άληθείας. Επειδή δ ύποβαλλόμενος είς τήν ένεργείαν του λέγει άναγκαστικώς τήν άλήθειαν.

Ο πειραματιζόμενος έρχεται είς έπαφήν με τώ μηχανήμα με μίαν μεταλλήνη λωρίδα, τήν όποια, τού σπίγγουν είς τόν θρακίον ή τόν θώρακα. Τότε αρχίζει ή άνάκρισις. Έάν ο άνακρινόμενος φυέεται, πρέπει άναγκαστικώς να κάμν κίνησην προς άπάνω, έστω και ελάχιστην, και τώ μηχανήμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Τά κύματα που δημιουργούονται από μίαν θερμοκρασίαν 500 χιλιάδων βαθμών, έχουν μήκος άσώμα, έστω και ελάχιστον, και τώ μήκηνμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Ο πειραματιζόμενος έρχεται είς έπαφήν με τώ μηχανήμα με μίαν μεταλλήνη λωρίδα, τήν όποια, τού σπίγγουν είς τόν θρακίον ή τόν θώρακα. Τότε αρχίζει ή άνάκρισις. Έάν ο άνακρινόμενος φυέεται, πρέπει άναγκαστικώς να κάμν κίνησην προς άπάνω, έστω και ελάχιστην, και τώ μηχανήμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Τά κύματα που δημιουργούονται από μίαν θερμοκρασίαν 500 χιλιάδων βαθμών, έχουν μήκος άσώμα, έστω και ελάχιστον, και τώ μήκηνμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Ο πειραματιζόμενος έρχεται είς έπαφήν με τώ μηχανήμα με μίαν μεταλλήνη λωρίδα, τήν όποια, τού σπίγγουν είς τόν θρακίον ή τόν θώρακα. Τότε αρχίζει ή άνάκρισις. Έάν ο άνακρινόμενος φυέεται, πρέπει άναγκαστικώς να κάμν κίνησην προς άπάνω, έστω και ελάχιστην, και τώ μηχανήμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Τά κύματα που δημιουργούονται από μίαν θερμοκρασίαν 500 χιλιάδων βαθμών, έχουν μήκος άσώμα, έστω και ελάχιστον, και τώ μήκηνμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Ο πειραματιζόμενος έρχεται είς έπαφήν με τώ μηχανήμα με μίαν μεταλλήνη λωρίδα, τήν όποια, τού σπίγγουν είς τόν θρακίον ή τόν θώρακα. Τότε αρχίζει ή άνάκρισις. Έάν ο άνακρινόμενος φυέεται, πρέπει άναγκαστικώς να κάμν κίνησην προς άπάνω, έστω και ελάχιστην, και τώ μηχανήμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Τά πείραματα αούτα γίνονται είς τήν Ευρώπην πρό πολλών έτών, και είς τήν Αμερικήν μάλιστα τώρα τελειοποιούνται. Κατά τώ πρώτα έτη τού αιώνος χρησιμοποιήσαν τέτοια μηχανήματα διά να έξασκρυσθ ή δαδής συγκινήσεως ενός ατόμου. Κατεσκευασθή έτοι ένα ειδικόν γνήτι, διά τού όποιου εμετρώντο οί σπασμοί της χειρός ενός ανθρώπου που έλεγε ψέματα.

Έχρησιμοποίηθη έπίσης και ό σφυρογράφος τού Μαρβέ, διά τού όποιου εμετρώντο οί παλμοί της καρδιάς και καταγράφονταν κατά τόν άνωτερον τρόπον είς ένα χαρτί. Σχετικώς μάλιστα άφηνόταν και τώ έξής ιστορικόν γεγονός:

Τήν έποχην εκείνην ο Λοιμπρόζο έζήτησε κάποιον πτό άντεπερσάπευα είς τας φυλακάς τού Τσρινου, με τήν κατηγορίαν μας μεγάλης κλοπής. Τόν ύπέβαλεν είς τώ πείραμα τού σφυρογράφου, και παρατηρήσεν ότι όταν έλγινε τώ λόγόν διά τήν κλοπήν αούτην ή καρδιά τού κρατουμένου έκτεπνόςαν ρυθμικά και αούτος έμενεν άναβόστατος.

— Στοιχηματίζω, είνε τότε ο Λοιμπρόζο, ότι ο άνθρωπος αούτος είνε τελείως άμέτοχος τού έγκλήματος που τόν άποδίδουν.

Μετ' όλίγων, όμως έντελώς τυχαίως, άνεφάρθ είς μίαν άλλην σοβάραν κλοπήν που είχε γίνει τας ημέρας αούτας. Τότε παρατηρήσεν ότι ή θέλόνη τού συρουγράφου ήρχισε να αύξεται άνωμάλως έπάνω είς τώ χαρτί.

— Ο Λοιμπρόζο τώ περτήρησε και ύποστήριξε, προς τόν άνακριτήν τού έπτε:

— Δέν τόν έρωτώεθ διά τήν άλλην κλοπήν; Είμαι θάλας δτι τίν ένεχεται είς αούτην.

Πράγματι, αί άνακρισεις έστειφάσαν προς τήν κατεβήσαν αούτην, και ο κατηγορούμενος ύπεκρέσθη έν τέλει να όμολογήσθ τήν ένοχήν του, όχι είς τώ έγκλημα διά τού όποιον τόν έκατηγόρησαν, αλλά διά τώ άλλο που άνακάλυψεν ο Λοιμπρόζο.

Έν τώ μεταξύ, είς τώ νοσοκομείον Σαχμπεριέρ τών Παρισίων χρησιμοποείται από τινος ένα νέον μηχανήμα, τού όποιον έχει μεγάλη σχέση με τας έρεάς τού έσθου αούτου. Τώ μηχανήμα αούτό λέγεται ηλεκτροεγκεφαλογράφος. Είς μερικά σημεία τού εγκεφάλου παράγονται ηλεκτρικά ρεύματα μικράς έντάσεως, όταν τώ όργανον αούτό εργάζεται. Τώ μηχανήμα λοιπόν αούτό δέν κάμνει άλλο τίποτε παρά να αλμυλοποιεί τας ρεύματα αούτα και να τας μεγαλώνη.

Ο ιατρός ύγρύνει με ειδικόν όρρον τών αλγών και τήν κορυφήν τού κρανίου εκείνου τού πείραμα. Επειτα συνδέει τας πρόκειται να ύποβληθή είς τώ ζώας αούτας τού σώματος τού με τώ μηχανήμα. Έν τέλει ο πειραματιζόμενος κλεινεται είς ένα θωρακισμένον δοματίον, έρμητικώς κλεισμένον, διότι τώ παρακώπων ηχητικόν κύμα ή όσοδήποτε καταναμνός τώ άέρος δέται άμέσως είς λειτουργίαν τώ μηχανήμα.

Τώ δοματίον μένει κατασκότεινον και διακρίνεται μόνον ένα μικρόν πρσίονον φως τού μηχανήματος. Τά ηλεκτικά κύματα που έκπέμπονται από τόν έγκέφαλον πολλαπλασιάζονται ένα έκατομύριον φορές. Καί διασπώνται είνε διαρκείας ενός δεκάκις εκκατομύριου τού δευτερολέπτου. Είς τώ άέρι δά διακρίνεται άναπτύσσεται θερμοκρασία 500 χιλιάδων βαθμών.

Ο πειραματιζόμενος έρχεται είς έπαφήν με τώ μηχανήμα με μίαν μεταλλήνη λωρίδα, τήν όποια, τού σπίγγουν είς τόν θρακίον ή τόν θώρακα. Τότε αρχίζει ή άνάκρισις. Έάν ο άνακρινόμενος φυέεται, πρέπει άναγκαστικώς να κάμν κίνησην προς άπάνω, έστω και ελάχιστην, και τώ μηχανήμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Τά κύματα που δημιουργούονται από μίαν θερμοκρασίαν 500 χιλιάδων βαθμών, έχουν μήκος άσώμα, έστω και ελάχιστον, και τώ μήκηνμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

Ο πειραματιζόμενος έρχεται είς έπαφήν με τώ μηχανήμα με μίαν μεταλλήνη λωρίδα, τήν όποια, τού σπίγγουν είς τόν θρακίον ή τόν θώρακα. Τότε αρχίζει ή άνάκρισις. Έάν ο άνακρινόμενος φυέεται, πρέπει άναγκαστικώς να κάμν κίνησην προς άπάνω, έστω και ελάχιστην, και τώ μηχανήμα, που είνε έστρωματόν, μεταβιβάζει τήν προσπάθειαν αούτην με μίαν θέλόνην που γράφει έπάνω είς μίαν λωρίδα καπνιστού χάρτου.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Δύο από τώ πιά του καλύτερα της παγκοσμίου φιλολογίας

Και όταν θα φύγω: Άπάντησέ μου, κόρη άράαι και κόρη τής άγάπης: Άπάντησέ μου τί δά γίνη όταν πάω να ζώ γιά σένα; Δέν μου μιλάει! Σοπαίνει. Μά μετ' ατά μάτια της διαβάω τήν άπάντησά της! Δέν θέλει! Δέν έχει αούτε τήν δύναμιν να πθ τώ «ναί»! Μά αούτε τώ «όχι»!

Χίλιες φορές τώ μάνεψα, τώ είδα, τώ αίσθάνθηκα! Τά άράαι της μάτια δάκρυσαν! Χίλιες φορές έδάκρυσαν! Ω! τώ χεράκια της πώς μ' άγκαλιόσανε εκείνον τώ πρωί! Ω! τώ φιλήσ της! Η φωνή της! Η μιλήσ της!

Μά είναν δυνατόν λοιπόν τας χρόνια εκείνα της άγάπης να περάσουν; Όχι! Κι' όταν θα φύγω πάω, αούτη θα μένη! Θα με φωνάξη, θα με σταματήσει. Κι' αούτη πώς μόν θ' άκούω, θά γυρίσω πίσω! Ποτέ δέν είναν άργά για δυό καρδιές που άγαπιούνταν! Ποτέ δέν είν' άργά να έκανοθύναν τας φιλήσ, να έναξήσθ ή πάλιν άγάπη!

ΦΡΑΝ. ΚΟΠΟΥΣ

Άν θέλεις σήμερα λιγάκι να γλυκάνης τήν μούρη πλνή της καρδιάς μου, σιάσου άκίνητη και άφωρη! Μή με χεάσεις όπως άλλωτε! Τά χέρια σου μή θάλεις πάλη γύρω στον λαμό μου!... Μά αούτη πώς μόν θ' άκούω, θά γυρίσω πίσω! Ποτέ δέν είναν άργά για δυό καρδιές που άγαπιούνταν! Ποτέ δέν είν' άργά να έκανοθύναν τας φιλήσ, να έναξήσθ ή πάλιν άγάπη!

Κλίσαι, αν θέλεις να γλυκάνη τήν ψυχή μου, κλίσαι τας δυό παραθυρόφυλλα της κάμαρης! Κι' αούτη πώς μόν θ' άκούω, θά γυρίσω πίσω! Ποτέ δέν είναν άργά για δυό καρδιές που άγαπιούνταν! Ποτέ δέν είν' άργά να έκανοθύναν τας φιλήσ, να έναξήσθ ή πάλιν άγάπη!

Άπόψε, άγάπη μου, άπόψε που τώ θάρρος της ζωής πάζει τήν Ψυχή μου, μή μου μιλήσης γιά εύτυχία, αούτε γιά δόξα! Δέν έχει πιά έπιτομίες ή κακά ά μου! Τώ πένυμα μου είναν τώσ κορασμένο! Όλα τριγύρω μου έζητοσαν θάνατον! Όλα μου ψυθιρίζουν τώ χυμό, τόν χαρισμό, τόν άγριο άφανισμό!...

Σιγά-σιγά κι' έού, προτού ή νύχτα αούτη περάσει, σιγά σιγά σιά, έλα κοντά μου! Μά μή μιλήσ! Δώσε μόν τας χέρια σου; Δώσε μου τώ χειλί σου! Κι' έτσι σιγά άπάνω στα δικά μου κράτησέ τα!... Δρόσις τα!

την εορτήν εις την οποίαν πα-
σεκλήθησαν έπίσης να παρ-
στούν ο Πρόεδρος της Κυβερ-
νήσεως κ. Ι. Μεταξάς και
μέλη της Κυβερνήσεως.

Οι ξρωτες εις την "Ολυμπον

Οι περιπέτειες του Διός

Μία σπαρτοριστή σελίδα από την μυθολογία, που παντού δι-
δεν θέμα στους καλλιτέχνες

Ο πτερωτός μικρός Θεός, τόν όποιον τόσο πολύ κακίζει και σήμερα κή α-
σπρή κοινωνία εδράσαν ανέκδοτα με-
ταξύ των ανθρώπων. Κατά τους αρχαι-
ους "Ελληνες μάλιστα και μεταξύ των
θεών των.

Ο Ζεύς, ο οποίος μπορεί να θεωρηθ-
εί ως προσωποποίηση του ανθρώπου, με
τις αρετές του και τα ελαττώματά του,
έκδηλουμεναι εις την ύψιστην δυναμι-
κότητα, έχει να επιδείξει και τις περισ-
σότερες ερωτικές περιπέτειες.

Δεν είναι δυνατόν θεοδώρα να ανα-
φέρουμε όλους τους πρωτοφύρου δει-
σμούς, τους όποιους συνήν, κρυφά α-
πό τη γυναίκα του την Ηλιάδα, κα-
τοικούν "Ηρα, μ' ένα σαρύ, ώρας
θνήτεις. Θ' αναφέρουμε μόνον τις κυ-
ριότερες και ή μικρή αυτή ανασκόπη-
σις των ερωτικών παραπομπών του
πατρός των θεών και των ανθρώπων,
θα έχη κάτι το διασκεδαστικόν δια
τους αναγνώστας μας και θα τους ενα-
ναφίρει εις την μνήμην διάφορα όμοια
τά όποια εμάθαιναν στα σχολικά
βιβλία χωρίς να τους δώσουν αδιάτε-
ρη προσοχή τότε.

Ο μέγας Ζεύς, ο πατήρ θεών και άν-
θρώπων, όταν άγασσας μίαν οραίαν
κάτοικον της γης, δεν μπορούσε να
κρατηθί — κι' ήταν θεός — και κατέ-
φεινε εις όλα τα τεχνάσματα, τά όποια
άλλως τε ή ιδιότης του και ή δύναμις
του τού επέτρεπαν, για να επιτύχη τού
σκοπού του.

Και γιατί τόκανε αυτό; Γιατί πρώ-
τα — πρώτα έπρεπε να ξεγελάσει την πο-
λύ ζηλότυπη "Ηρα και να φθάσει κα-
τά κρυφά στις γυναίκες που έποθοσαν.
Ο Ζεύς λοιπόν άφηνε την θεική του
μορφή και έπαιρει, όποιες άλλες του
ένεπνε ή φαντασία του ή όποιες έκρι-
νε καταλληλότερες για να φθάσει εκεί
που ήθελε.

Η "Ελληνική μυθολογία αναφέρει ό-
λες αυτές τις ερωτικές περιπέτειες του
Διός με όλες τις λεπτομέρειες και διά-
φοροι ζωγράφοι και καλλιτέχναι έχουν
εμπνευσθή από αυτές.

Μερικοί από τους όραιοτέρους πίνα-
κες των μεγαλειότερων ζωγράφων του
κόσμου, προέρχονται από εκεί, όπως και
μερικά όνόματα, τά όποια ακόμη ση-
μεριον χρησιμοποιούμε και, έχουν την
πηγή τους στους μακρινούς έγκεινον
μυθολογικούς θρύλους των προγόνων
των σημερινών κατοίκων του τόπου μας.

Έτσι μοσθαίνουμε από την... μυθολο-
γίαν θέματα, ότι ενώ έπιλάσαν την ο-
ραίαν νύμφην της θαλάσσης Θέτιδα ό-
πό την πραγματικόν του μορφήν και
εξέστρεψαν, όταν αιδώθηκαν έσθαι τον
έρωτα για την Αντιγόνην, την κόρην
του βασιλέως της Βοιωτίας, έλαδεν την
μορφήν ασπίδου, Ένώ ή οραία πρι-
κήπισα τού παλιού καιρού είχε εξα-
πλώσει στο βάθος για ν' αναπαύη, μέ-
σα από τού πυκνωμα των φύλλων έπα-
ρουσίαση με μιας, μία τραγούδι μορ-
φή, ή όποια όμως δεν ήτο ούτε ο Παν,
ούτε κανένας κοινός ασπίδου των θοα-
τικών θρωμόνων, αλλ' αυτός ο ίδιος ο
Ζεύς. Έπληρωσε την κόλμωμένην έ-
σθαισας την δροσρή νεανική όμορ-
φία της, έπειτα την άγκάλιασε την έ-
θέτισσε και την έβλησε.

Η κόρη έφανόσθηκε στον ύπνο της
Μα ύστερα, σαν να κατάλαβε ποιος ή-
ταν κοντά της, τού ανταπέδωσε την ά-
γότητα και ο έρωσεβέρθηκε και πάμ νι-
κήτης εις την περιπέτειαν αυτήν μετα-
ξύ θεού και άπλης θνητής.

Μιά άλλη φορά, ο Ζεύς έρωτεύεται
την Κάλιαστη, ή όποια είναι μία των
θεραπεινάτων της θεάς τού Κυνηγιού,
της Αρτέμιδος. Πώς όμως να την ξεγε-
λάσει και να την πλησιάσει, που δεν θέ-
λητο εύκολο να φθάσει κοντά της υπό
οιαδήποτε άνδρική μορφή; Ο ποιητής
"Αρχαίον" του "Ολύμπου, επέκρινε αλύ-
στατα να προσλάβη την μορφήν της
"Αρτέμιδος και έτσι έπέτυχε και πάλι
τον σκοπόν τού έπιβώκε. Όταν όμως
ή "Ηρα τού έμαθε — διότι φαίνεται ότι
και τότε οι περιπέτειες αυτές δεν ήτο
δυνατόν να κρυφθούν — μετέτρεψε την
νέαν αυτήν και οραίαν έντιμήν του,
εις έρωσά του. Ο Ζεύς όμως την λυμ-
θήκε και άπήγαγε αυτήν και τόν υγιόν
που είχε προέλθει απ' τόν έρωτά τους

και τους μετέφερε στους ούρανοίς, ό-
που περιφέρονται ακόμη σήμεραν υπό
την μορφήν της Μεγάλης και της Μι-
κρής Αρκτού.

Μίαν άλλην ημέρα, ή "Ηρα έπληρο-
φορήθη ότι ο άνδρας της είχε αίσθαν-
θι σφοδρόν έρωτα για την Σεμέλη. Η
ζηλότυπος κυρίαρχος τού "Ολύμπου,
ευχθήκε τότε να μην μπόρσθ ο Ζεύς
να πλησιάσθ την νέαν του αγαπημένην,
παρά μόνον υπό την μορφήν τού κεραυ-
νού, υπό συνοδείαν θρονών και άστρα
πάν. Πράγματι ο Ζεύς κατ' αυτόν τόν
τρόπον έφθασε στη Σεμέλη, ή όποια έ-
ως απέθανε από τις συνέπειες τού φο-
βερού αυτού έναγκαλιού, ενώ τού-
τοισιν "Ηρα, μ' ένα σαρύ, ώρας
θνήτεις. Θ' αναφέρουμε μόνον τις κυ-
ριότερες και ή μικρή αυτή ανασκόπη-
σις των ερωτικών παραπομπών του
πατρός των θεών και των ανθρώπων,
θα έχη κάτι το διασκεδαστικόν δια
τους αναγνώστας μας και θα τους ενα-
ναφίρει εις την μνήμην διάφορα όμοια
τά όποια εμάθαιναν στα σχολικά
βιβλία χωρίς να τους δώσουν αδιάτε-
ρη προσοχή τότε.

Ο μέγας Ζεύς, ο πατήρ θεών και άν-
θρώπων, όταν άγασσας μίαν οραίαν
κάτοικον της γης, δεν μπορούσε να
κρατηθί — κι' ήταν θεός — και κατέ-
φεινε εις όλα τα τεχνάσματα, τά όποια
άλλως τε ή ιδιότης του και ή δύναμις
του τού επέτρεπαν, για να επιτύχη τού
σκοπού του.

Και γιατί τόκανε αυτό; Γιατί πρώ-
τα — πρώτα έπρεπε να ξεγελάσει την πο-
λύ ζηλότυπη "Ηρα και να φθάσει κα-
τά κρυφά στις γυναίκες που έποθοσαν.
Ο Ζεύς λοιπόν άφηνε την θεική του
μορφή και έπαιρει, όποιες άλλες του
ένεπνε ή φαντασία του ή όποιες έκρι-
νε καταλληλότερες για να φθάσει εκεί
που ήθελε.

Η "Ελληνική μυθολογία αναφέρει ό-
λες αυτές τις ερωτικές περιπέτειες του
Διός με όλες τις λεπτομέρειες και διά-
φοροι ζωγράφοι και καλλιτέχναι έχουν
εμπνευσθή από αυτές.

Μερικοί από τους όραιοτέρους πίνα-
κες των μεγαλειότερων ζωγράφων του
κόσμου, προέρχονται από εκεί, όπως και
μερικά όνόματα, τά όποια ακόμη ση-
μεριον χρησιμοποιούμε και, έχουν την
πηγή τους στους μακρινούς έγκεινον
μυθολογικούς θρύλους των προγόνων
των σημερινών κατοίκων του τόπου μας.

Έτσι μοσθαίνουμε από την... μυθολο-
γίαν θέματα, ότι ενώ έπιλάσαν την ο-
ραίαν νύμφην της θαλάσσης Θέτιδα ό-
πό την πραγματικόν του μορφήν και
εξέστρεψαν, όταν αιδώθηκαν έσθαι τον
έρωτα για την Αντιγόνην, την κόρην
του βασιλέως της Βοιωτίας, έλαδεν την
μορφήν ασπίδου, Ένώ ή οραία πρι-
κήπισα τού παλιού καιρού είχε εξα-
πλώσει στο βάθος για ν' αναπαύη, μέ-
σα από τού πυκνωμα των φύλλων έπα-
ρουσίαση με μιας, μία τραγούδι μορ-
φή, ή όποια όμως δεν ήτο ούτε ο Παν,
ούτε κανένας κοινός ασπίδου των θοα-
τικών θρωμόνων, αλλ' αυτός ο ίδιος ο
Ζεύς. Έπληρωσε την κόλμωμένην έ-
σθαισας την δροσρή νεανική όμορ-
φία της, έπειτα την άγκάλιασε την έ-
θέτισσε και την έβλησε.

Η κόρη έφανόσθηκε στον ύπνο της
Μα ύστερα, σαν να κατάλαβε ποιος ή-
ταν κοντά της, τού ανταπέδωσε την ά-
γότητα και ο έρωσεβέρθηκε και πάμ νι-
κήτης εις την περιπέτειαν αυτήν μετα-
ξύ θεού και άπλης θνητής.

Μιά άλλη φορά, ο Ζεύς έρωτεύεται
την Κάλιαστη, ή όποια είναι μία των
θεραπεινάτων της θεάς τού Κυνηγιού,
της Αρτέμιδος. Πώς όμως να την ξεγε-
λάσει και να την πλησιάσει, που δεν θέ-
λητο εύκολο να φθάσει κοντά της υπό
οιαδήποτε άνδρική μορφή; Ο ποιητής
"Αρχαίον" του "Ολύμπου, επέκρινε αλύ-
στατα να προσλάβη την μορφήν της
"Αρτέμιδος και έτσι έπέτυχε και πάλι
τον σκοπόν τού έπιβώκε. Όταν όμως
ή "Ηρα τού έμαθε — διότι φαίνεται ότι
και τότε οι περιπέτειες αυτές δεν ήτο
δυνατόν να κρυφθούν — μετέτρεψε την
νέαν αυτήν και οραίαν έντιμήν του,
εις έρωσά του. Ο Ζεύς όμως την λυμ-
θήκε και άπήγαγε αυτήν και τόν υγιόν
που είχε προέλθει απ' τόν έρωτά τους

και τους μετέφερε στους ούρανοίς, ό-
που περιφέρονται ακόμη σήμεραν υπό
την μορφήν της Μεγάλης και της Μι-
κρής Αρκτού.

Μίαν άλλην ημέρα, ή "Ηρα έπληρο-
φορήθη ότι ο άνδρας της είχε αίσθαν-
θι σφοδρόν έρωτα για την Σεμέλη. Η
ζηλότυπος κυρίαρχος τού "Ολύμπου,
ευχθήκε τότε να μην μπόρσθ ο Ζεύς
να πλησιάσθ την νέαν του αγαπημένην,
παρά μόνον υπό την μορφήν τού κεραυ-
νού, υπό συνοδείαν θρονών και άστρα
πάν. Πράγματι ο Ζεύς κατ' αυτόν τόν
τρόπον έφθασε στη Σεμέλη, ή όποια έ-
ως απέθανε από τις συνέπειες τού φο-
βερού αυτού έναγκαλιού, ενώ τού-
τοισιν "Ηρα, μ' ένα σαρύ, ώρας
θνήτεις. Θ' αναφέρουμε μόνον τις κυ-
ριότερες και ή μικρή αυτή ανασκόπη-
σις των ερωτικών παραπομπών του
πατρός των θεών και των ανθρώπων,
θα έχη κάτι το διασκεδαστικόν δια
τους αναγνώστας μας και θα τους ενα-
ναφίρει εις την μνήμην διάφορα όμοια
τά όποια εμάθαιναν στα σχολικά
βιβλία χωρίς να τους δώσουν αδιάτε-
ρη προσοχή τότε.

Ο μέγας Ζεύς, ο πατήρ θεών και άν-
θρώπων, όταν άγασσας μίαν οραίαν
κάτοικον της γης, δεν μπορούσε να
κρατηθί — κι' ήταν θεός — και κατέ-
φεινε εις όλα τα τεχνάσματα, τά όποια
άλλως τε ή ιδιότης του και ή δύναμις
του τού επέτρεπαν, για να επιτύχη τού
σκοπού του.

Αποκαλύψεις πρακτικές και ωφέλιμες Οι στάρ δεν έχουν μυστικά από οας

"Αν θέλετε να γίνετε ωραίες διαβάστε την συνταγή

Νά είμαι άν όχι μια «στάρ» τούλάχιστο
να είμαι όμορφη σαν κι' αυτήν. Είναι το
όνειρό σας και πολλές φορές θα σκεφθί-
κατε: ότι αν γνωρίζετε τα μυστικά των
οραίων άστέρων τού Χόλλυγουντ, τις μα-
γευτικές συνταγές των θα μπορούσατε να
γίνετε και σεις όμορφες. Απολύτον. Μπο-
ρείτε να γίνετε εύτυχημένες, άν, όπως λέ-
νε, ή γυναίκα όταν είναι όμορφη, είναι κι'
εύτυχη. Γιατί θα σας αποκαλύψουμε ση-
μερα το μυστικό της όμορφιάς των στάρ.
Θα σας δώσουμε, τις θαυμάσιες συνταγές
τους, που είναι τόσον άπλές και που μπο-
ρείτε να τις μεταχειρισθίτε όποιος και άν
είναι ο τύπος σας, κι' ή οικονομική σας
θέσι. Ίδου μερικές απ' αυτές:

Η ΠΡΙΣΚΙΛΛΑ ΛΛΟΥΖΟΝ θέλει να είναι

ριύ, που είναι ή σφραγίδα της προσωπικής
της γοητείας, με τόν έξης τρόπο: 'Αντι να
βιάη ένα παχύ καλλυντικό στα έλέφάρ της
μέ την άκρη τού δακτύλου της, όπως συνει-
θίζετε όλες σας, μεταχειρίζεται ένα μικρό
πινέλο που επιτρέπει να δώση πιο γλυκό το

δων τού μακιγιάζ όσο πολύπλοκες κι' άν εί-
ναι.

Ποιά μπορεί να είναι ή συνταγή της λοι-
πόν που ή Βαρβάρα Πέππερ, πάντοτε αψη-
χη για το έλέμμα της, για το λόγο που έ-
χάη ένα παχύ καλλυντικό στα έλέφάρ της
μέ την άκρη τού δακτύλου της, όπως συνει-
θίζετε όλες σας, μεταχειρίζεται ένα μικρό
πινέλο που επιτρέπει να δώση πιο γλυκό το

Χρυσοκαλλικόν έλας 8 γραμμάρια.
'Αποσταγμένο νερό 200 γραμμάρια.
Λίγες σταγόνες τού κάθε μάτι τού πρωί και
τού έράδου με τη βοήθεια ενός μικρού σταγο-
νόμετρου, φέρνει το αποτέλεσμα, που θέλει.
'Υστερα από αυτό, ίδου πώς ή Βαρβάρα τε-
λειώνει τις καθημερινές φροντίδες για τα
μάτια της. Σε κάθε μάτι, βάζει μια κομπρέ-
σα μουσκεμένη μέσα σε άσπρ τοσί, χλιαρό
και μένει με κλειστά τά μάτια, επί δου τρεις
λεπτά.

Πολλές φορές την ημέρα, όταν τά φώτα
τού στούντιο της κοικνίζονταν τά έλέφαρα,
μεταχειρίζεται αυτές τις κομπρέσες κι' έτσι
τά ξεκουράζει.

Δεν είναι δύσκολο, ώραιες μου άναγνώ-
στριες, να τό μεταχειρισθίτε και σεις.

Η ΜΩΡΦΗ Ο' ΣΟΥΛΙΒΑΝ είναι γνωστή
για την νεότητα και την φρεσκάδα της Γνω-
ρίζει εν τούτοις, ότι πρέπει να συνειδηθί σε
μία ασυτήρη πειθαρχία, για να διατηρήση
και τό ένα και τό άλλο:

Από πούδρες διόκληρο τό πρόσωπό
της όπως ένός περόντου, τό δουρσίτεις έλα-
φρά για να εγάλη τη περισθί πούδρα και
να διατηρήση τόν τέλει φυσικό τύπο που
έχει.

Αυτές είναι ή αποκαλύψεις που είχαμε να
σας κάνουμε και είμαστε θέσαιο, ότι οι
«στάρ» δεν πρόκειται να θυμώσουν καθόλου,
γιατί προδίδουμε τά μυστικά τους.

Δεν είναι καθόλου ζηλότυπες, όταν πρόκει-
ται να ημερομηνισθί τις «συνταγές» τους
για την όμορφη όμορφής των, που δεν πρό-
κειται να τους διεκδικήσουν τόν τίτλο τους.
Για σεις όμως, είναι και αυτές οι συντα-
γές. Γιατί, άν πάρετε, κυρίες και δεσποινί-
δες, την κάθε μία, θα ολοκληρώσατε μία με-
γάλη «συνταγή όμορφιάς», που θα άφορή
τό δέρμα σας τά μαλλιά σας, τά μάτια σας
και τό στόμα σας, τη θηρίνα δηλαδή μιας
οραίας γυναίκας. Γιατί ένα συμπαθητικό
πρόσωπο, όσον και άν δεν δοηθεί εις τό σώ-
μα, πάντα έχει να δώση τη προσωπικότη-
τά του, πάντα σας κάνει να σας προσέξωτε.

Όσον άφορή την συνταγή ή σας την όμορ-
φία τού σώματος έγράφουμε ήδη στο προ-
ηγούμενο φύλλο τού «Έργου», αλλά θα φρο-
νίσουμε να... κλέψουμε και τις «συνταγές
των στάρ», για να σας τις δώσουμε μία άλ-
λη φορά.

ΟΥΓΙΑΜ ΓΚΡΕΥ

Τό κυπαρίσσι

Απ' τό παλιό σπιτάκι σάν περνώ
Και βλέπω τά παράθυρα κλεισμένα
Πώς μου 'ρχνται στο νό τά περασμένα!
Και μέσα στη ψυχή θαθεία πονώ,

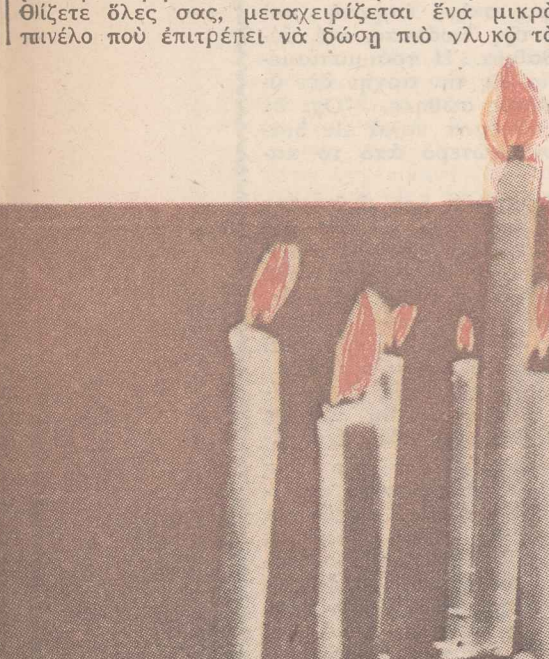
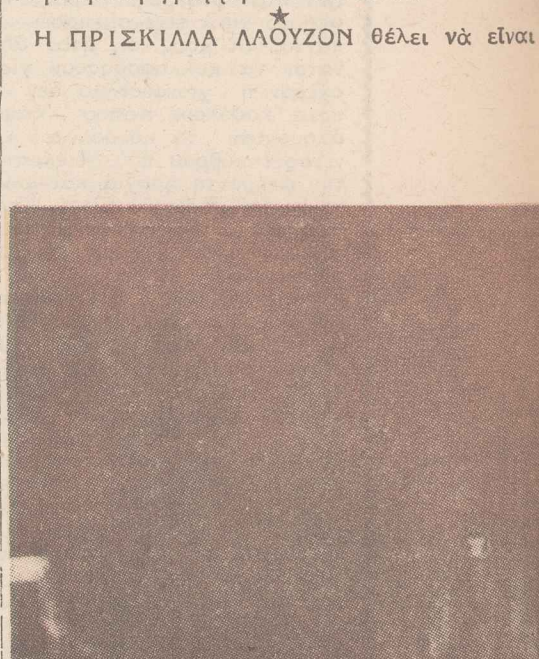
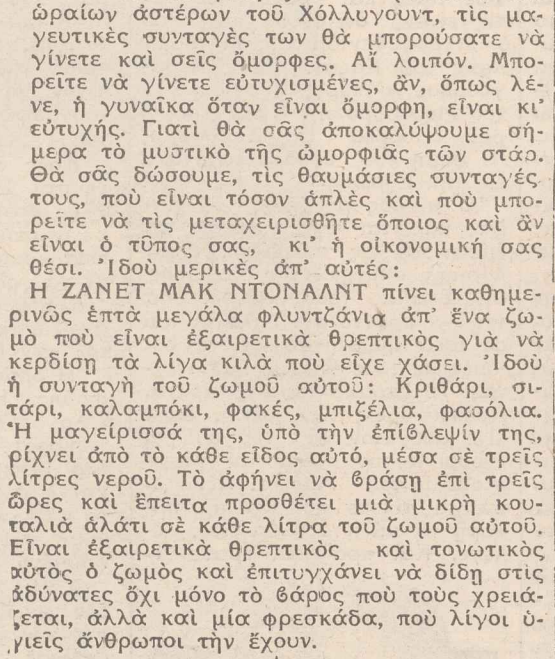
Κάποτε στο σπιτάκι τό λευκό
'Η κρυσταλλένια σου φωνή άντηρούσε
Θαρρώ πως τό τραγούδι σου άγροικά
Που τη ζωή και τη χαρά σκοπούσε.

Στόν κήπο σου τά ρόδα και τά κρίνα
'Εχόναν τη γλυκεία σου ευωδία
Και μέν' σ' τη φεγγαρόλουστη βραδεία
Συ 'φάνταζες περσότερο από κρίνα.

Σάν δνιερ παρσάν δια αυτά
Σάν διαβατάριχο έσθαιαν άστέρι
Τά παραθύρια Έρημα, κλειστά,
Λες και προσμένουν τό λευκό σου χέρι.

Τό κυπαρίσσι τώρα μοναχό
'Εκείνο μόνο στην αλή άπομένει
Και τό σπιτάκι μιάδεία τό φτωχό
Σάν μνήμη σου 'να οι πόθοι μας θαμμένοι

Κ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΛΟΥΙΖ ΡΑΙΝΕΡ της όποιας είχατε θαυ-
μάσει την δροσιά, την ζωηρότητα και την
λάμψη της όμορφιάς της στο φίλμ: «Υπό τό
έλέμμα τού Βούδδα», είδε κάποτε τό δέρμα
τού προσώπου της, να χάνη τη στιλπνότητά
του που τόσο της ζήλευσαν οι γυναίκες. Μ'
ανάκατα μαλλιά, χωρίς κανένα μακιγιάζ της
άρεσε να τρέχη στην έξοχθ, να σαρφαλάδη
στους λόφους και να κυλιέται στις άμμου-
διές. Μά ο άνδρας την έκδικήθηκε και της
στηγμάτισε τό πρόσωπο. 'Η στάρ πήγε να
τρέλασθ. Μά ήτο τό μαγικόν φίλτρον. Με
τη χρήση τού γυμνιό τού κουνιού, που πε-
νούσε κάθε έράδου και πρωί στο πρόσωπό
της, κατώρθωσε να ξαναδώσθ στην έπιδερ-
μίδα της την γλυκύτητα και την βελούδινα
δμη. Κι' είναι τόσο άπλο και τόσο φθηνό αυτό
τό... φάρμακόν!...

Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ, ή Βενέτα που
την λατρεύουν άνδρες και γυναίκες, όρεσκε
μέγало μέρος της έπιτυχίας της, στο σχέδιο
των χελιδόν της. Ίδου ο τρόπος που μετα-
χειρίζεται γι' αυτό: 'Αφού σχεδιάσει τόν έ-
ξωτικό γυρό μ' ένα μικρό πινέλο, γεμίζει
τό έσωτερικό μ' ένα κόκκινο κραγιόν κι' ύ-
στερα περνά από πάνω τό δακτύλο της για
να λιώσθ και ν' απορβύη να μείνη κανένα
σημάδι πιο κόκκινο ή πιο παχύ. 'Έτσι έμ-

νήματα της άρκετά μακρές για να
δίνη στο έλέμμα της, εκείνο τό μυστηριώδες,
Γιά να τό κατορθώσθ έχει πάντοτε ένα μπου
καλάκι ρετινολάδο. Με τη βοήθεια μιας μι-
κρής θούρτσας, περνάει κάθε πρωί τά υα-
ταίνόρά της κι' έτσι κατορθώνει να έχη ά-
ληθινές και ώριμες μακρές θλεφαρίδες έ-
κτός τού ότι μόνο μετά την έπείλυν, κατορ-
θώνει να φαίνωνται πιο μακρές και πιο πυ-
κνές.

Η ΖΑΝ ΜΠΙΑΝ δεν έμπιστεύεται και τό-
σο στην έπιδειξιοτήτά της, για τό μακιγιάζ
της. Αφίεται στις φροντίδες ενός έπαγγελ-
ματία μακιγιάζ. 'Αλλά είναι πολύ εύκολο
να την μιμηθίτε. Ακούσατε την συνταγήν του:
'Αφού τις φτιασιδώσει τά χελιά της, της βάζ-
ει στο στόμα μιά... πετσέτα, όχι για να
κάνη να πάθ από άσφυξία, αλλά για να μην
είναι πολύ παχύ τό ρούζ. 'Έξ άλλου, ή Ζαν
Μπιάν, άποκτθ τό έλέμμα της, τό λίγο α-

Χριστός άνέστη, αδελφέ! Μεγάλο πα-
γίνεται σήμερα εκεί φηλά στον ούρανό,
οι άγιοι με την λύρα τους θαρούν τό
κι' οι άγγελιοι χορεύουν πόν καλαματι-
κά (σανό).
'Η Παναγία μας ή χρυσή, όλη δροσιά
ψήνει τ' άρνι της Πασκαλιάς στην σου-
βλά (καί χαρί
κι' ένα σηκίό για νά μεζέ στον... (τρατάρει,
«Μαργιού μου, να τόν χαιρέσει της λείει
(τό Χριστό».

Χριστός άνέστη, αδελφοί! 'Ανάφτε τά
για σμίξετε τά χελιά σας μ' αλήθινη
άντρες, γυναίκες, σήμερα τσουγκρίζο-
τε τ' αύγό σας
φιλήστε τά ξαδέφφια σας, ξαδέφφες,
(τρυφερά,
Σήμερα τό τετάρτι του έχει ο Θεός
(κλειστό),
'Απάνω εις τόν θρόνο του τρώει γερά
(και πίνει
κι' αυτός με μούτρο γελαστό
'«Μαριό μου, να τόν χαιρέσει της λείει,
(τό Χριστό)»
Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Η προσδοκία της 'Αναστάσεως

έξαισιο μωδ σκουρο χρώμα, που πρώτη α-
τή έπινόησε.

—'Ετσι, τά μπλε μάτια—τό γνωρίζετε—
που φαίνονται κάποτε λιγότερο ζωρά, λι-
γότερο λαμπερά από τά μαύρα μάτια, είνε
για την Ζαν Μπιάν, δυο σολιάδα, δυο θά-
ληθινες και ώριμες μακρές θλεφαρίδες έ-
κτός τού ότι μόνο μετά την έπείλυν, κατορ-
θώνει να φαίνωνται πιο μακρές και πιο πυ-
κνές.

Η ΖΑΝ ΜΠΙΑΝ δεν έμπιστεύεται και τό-
σο στην έπιδειξιοτήτά της, για τό μακιγιάζ
της. Αφίεται στις φροντίδες ενός έπαγγελ-
ματία μακιγιάζ. 'Αλλά είναι πολύ εύκολο
να την μιμηθίτε. Ακούσατε την συνταγήν του:
'Αφού τις φτιασιδώσει τά χελιά της, της βάζ-
ει στο στόμα μιά... πετσέτα, όχι για να
κάνη να πάθ από άσφυξία, αλλά για να μην
είναι πολύ παχύ τό ρούζ. 'Έξ άλλου, ή Ζαν
Μπιάν, άποκτθ τό έλέμμα της, τό λίγο α-

Χριστός άνέστη, αδελφέ! Μεγάλο πα-
γίνεται σήμερα εκεί φηλά στον ούρανό,
οι άγιοι με την λύρα τους θαρούν τό
κι' οι άγγελιοι χορεύουν πόν καλαματι-
κά (σανό).
'Η Παναγία μας ή χρυσή, όλη δροσιά
ψήνει τ' άρνι της Πασκαλιάς στην σου-
βλά (καί χαρί
κι' ένα σηκίό για νά μεζέ στον... (τρατάρει,
«Μαργιού μου, να τόν χαιρέσει της λείει
(τό Χριστό».

Χριστός άνέστη, αδελφοί! 'Ανάφτε τά
για σμίξετε τά χελιά σας μ' αλήθινη
άντρες, γυναίκες, σήμερα τσουγκρίζο-
τε τ' αύγό σας
φιλήστε τά ξαδέφφια σας, ξαδέφφες,
(τρυφερά,
Σήμερα τό τετάρτι του έχει ο Θεός
(κλειστό),
'Απάνω εις τόν θρόνο του τρώει γερά
(και πίνει
κι' αυτός με μούτρο γελαστό
'«Μαριό μου, να τόν χαιρέσει της λείει,
(τό Χριστό)»
Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Η ΛΟΥΙΖ ΡΑΙΝΕΡ της όποιας είχατε θαυ-
μάσει την δροσιά, την ζωηρότητα και την
λάμψη της όμορφιάς της στο φίλμ: «Υπό τό
έλέμμα τού Βούδδα», είδε κάποτε τό δέρμα
τού προσώπου της, να χάνη τη στιλπνότητά
του που τόσο της ζήλευσαν οι γυναίκες. Μ'
ανάκατα μαλλιά, χωρίς κανένα μακιγιάζ της
άρεσε να τρέχη στην έξοχθ, να σαρφαλάδη
στους λόφους και να κυλιέται στις άμμου-
διές. Μά ο άνδρας την έκδικήθηκε και της
στηγμάτισε τό πρόσωπο. 'Η στάρ πήγε να
τρέλασθ. Μά ήτο τό μαγικόν φίλτρον. Με
τη χρήση τού γυμνιό τού κουνιού, που πε-
νούσε κάθε έράδου και πρωί στο πρόσωπό
της, κατώρθωσε να ξαναδώσθ στην έπιδερ-
μίδα της την γλυκύτητα και την βελούδινα
δμη. Κι' είναι τόσο άπλο και τόσο φθηνό αυτό
τό... φάρμακόν!...

Ξεύρετε ποιός είνε...

Ο πιο πλούσιος ήγεμών

Ο Νιζάρ του Χαύντεραμπάντ που
μπορεί να στρώσει με διαμάντια
τους δρόμους ταύ Λονδίνου

Η 'Αγγλία, με την φρόνημη άπο-
κιοσην πολιτικήν της, έφρόντισε πάν-
τοτε να προσέχη τιμές και πλούτη εις
τους ισχυρούς τοπικούς ήγεμόνας, που
κυβερνούν τά πολυέθνια κράτη, εις
τά όποια χωρίζεται ή ινδική χερσόνη-
σος. Με τόν τρόπον αυτόν, κατορθώνει
άποτελεσματικότερα να διαλύη τάς τυ-
χόν ύφισταμένους δυσαρρεσκίας έναντί-
ον της και να προλαβήσθ κάθε κίνηση
των Ιθαγενών.

Ένας από τους πειδ εύνουμένους της
μεγάλης θαλασσοκρατίας, είνε ο «Νι-
ζάρ» τού Χαύντεραμπάντ, ο όποιος έ-
ώρτασε τόν παρελθόντα μήνα με άλη-
θινή μυθώδη πολυτέλειαν και μεγαλο-
πνην όφισταμένους δυσαρρεσκίας έναντί-
ον της και να προλαβήσθ κάθε κίνηση
των Ιθαγενών.

Το μόνον που έκαμαν ο «Νιζάρ» για
να προσαρμωθί κάπως προς την πα-
ράδοσιν, ήτο να βάλη να μεταρρυθμι-
σούν τό κεντρικόν μέρος της «καρ-
σέρν», ύψηλότερη τού και σκεπάζον-
τα, με τό ένα χρυσόμειον κάλυμμα ώ-
στε να μιάξθ με θρόνον.

Το πειδ παράξενο όμως για ένα άν-
θρωπον τόσον πλούσιον, είνε τό ατα-
κτικόν του. Έχει ήλικίαν ... 26 έτών.
'Εν τούτοις, εις τάς τελευταίας τελε-
τάς ο «Νιζάρ» τό έπρωτίμωσθ από
τους έλέφαντας, τό τυπικόν στοιχείον
κάθε ινδικής μεγαλοπρεπούς πομπής
στοιχίζουν, έλπετε, άκρίβωτερα οί έ-
λέφαντες από ένα παλαιόν αυτοκίνη-
τον...

Τό μόνον που έκαμαν ο «Νιζάρ» για
να προσαρμωθί κάπως προς την πα-
ράδοσιν, ήτο να βάλη να μεταρρυθμι-
σούν τό κεντρικόν μέρος της «καρ-
σέρν», ύψηλότερη τού και σκεπάζον-
τα, με τό ένα χρυσόμειον κάλυμμα ώ-
στε να μιάξθ με θρόνον.

Το πειδ παράξενο όμως για ένα άν-
θρωπον τόσον πλούσιον, είνε τό ατα-
κτικόν του. Έχει ήλικίαν ... 26 έτών.
'Εν τούτοις, εις τάς τελευταίας τελε-
τάς ο «Νιζάρ» τό έπρωτίμωσθ από
τους έλέφαντας, τό τυπικόν στοιχείον
κάθε ινδικής μεγαλοπρεπούς πομπής
στοιχίζουν, έλπετε, άκρίβωτερα οί έ-
λέφαντες από ένα παλαιόν αυτοκίνη-
τον...

Το πειδ παράξενο όμως για ένα άν-
θρωπον τόσον πλούσιον, είνε τό ατα-
κτικόν του. Έχει ήλικίαν ... 26 έτών.
'Εν τούτοις, εις τάς τελευταίας τελε-
τάς ο «Νιζάρ» τό έπρωτίμωσθ από
τους έλέφαντας, τό τυπικόν στοιχείον
κάθε ινδικής μεγαλοπρεπούς πομπής
στοιχίζουν, έλπετε, άκρίβωτερα οί έ-
λέφαντες από ένα παλαιόν αυτοκίνη-
τον...

Το πειδ παράξενο όμως για ένα άν-
θρωπον τόσον πλούσιον, είνε τό ατα-
κτικόν του. Έχει ήλικίαν ... 26 έτών.
'Εν τούτοις, εις τάς τελευταίας τελε-
τάς ο «Νιζάρ» τό έπρωτίμωσθ από
τους έλέφαντας, τό τυπικόν στοιχείον
κάθε ινδικής μεγαλοπρεπούς πομπής
στοιχίζουν, έλπετε, άκρίβωτερα οί έ-
λέφαντες από ένα παλαιόν αυτοκίνη-
τον...

Το πειδ παράξενο όμως για ένα άν-
θρωπον τόσον πλούσιον, είνε τό ατα-
κτικόν του. Έχει ήλικίαν ... 26 έτών.
'Εν τούτοις, εις τάς τελευταίας τελε-
τάς ο «Νιζάρ» τό έπρωτίμωσθ από
τους έλέφαντας, τό τυπικόν στοιχείον
κάθε ινδικής μεγαλοπρεπούς πομπής
στοιχίζουν, έλπετε, άκρίβωτερα οί έ-
λέφαντες από ένα παλαιόν αυτοκίνη-
τον...

Το πειδ παράξενο όμως για ένα άν-
θρωπον τόσον πλούσιον, είνε τό ατα-
κτικόν του. Έχει ήλικίαν ... 26 έτών.
'Εν τούτοις, εις τάς τελευταίας τελε-
τάς ο «Νιζάρ» τό έπρωτίμωσθ από
τους έλέφαντας, τό τυπικόν στοιχείον
κάθε ινδικής μεγαλοπρεπούς πομπής
στοιχίζουν, έλπετε, άκρίβωτερα οί έ-
λέφαντες από ένα παλαιόν αυτοκίνη-
τον...

Το πειδ παράξενο όμως για ένα άν-
θρωπον τόσον πλούσιον, είνε τό ατα-
κτικόν του. Έχει ήλικίαν ... 26 έτών.
'Εν τούτοις, εις τάς τελευταίας τελε-
τάς ο «Νιζάρ» τό έπρωτίμωσθ από
τους έλέφαντας, τό τυπικόν στοιχείον
κάθε ινδικής μεγαλοπρεπούς πομπής
στοιχίζουν, έλπετε, άκρίβωτερα οί έ-
λέ

Τό άριστούργημα τής ρωμαντικῆς φιλολογίας

“Ενα ακόμη παιδί-θαύμα του κινηματογράφου, που εξήλευσε την δόξαν π

Η μόδα

Ένα μοντελάκι της Πατού

Πώς δα φαίνεσθε ώραιες

Υπάρχουν γυναίκες που έχουν μαλλιά πολύ λεπτά τα οποία δεν κρατούν το στυλ. Αλλά και οι άλλες, που έχουν μαλλιά πολύ πυκνά, τα οποία δεν κρατούν το στυλ. Αλλά και οι άλλες, που έχουν μαλλιά πολύ λεπτά, τα οποία δεν κρατούν το στυλ. Αλλά και οι άλλες, που έχουν μαλλιά πολύ πυκνά, τα οποία δεν κρατούν το στυλ.

Υπάρχουν γυναίκες που έχουν ένα χρώμα όμορφο, μαύρο, ανοικτό, χροιάς και ταύρω. Αλλά και οι άλλες, που έχουν ένα χρώμα όμορφο, μαύρο, ανοικτό, χροιάς και ταύρω. Αλλά και οι άλλες, που έχουν ένα χρώμα όμορφο, μαύρο, ανοικτό, χροιάς και ταύρω.

Πολλές κυρίες έχουν μάγουλα προεξέχοντα, αυτό τις στενοχωρεί. Τα κορίτσια που έχουν μάγουλα προεξέχοντα, αυτό τις στενοχωρεί. Τα κορίτσια που έχουν μάγουλα προεξέχοντα, αυτό τις στενοχωρεί.

Τέσσερες όμορφες και όμορφες μπλούζες κι' ένα όμορφο φόρεμα απογευματινό

Όταν γυρίζουν ή κάλτσες

Δεν υπάρχει πιο δυσάρεστο πράγμα για μια γυναίκα από το να ντύσει κάλτσες, που να είναι από υφασμάτινο υλικό, που να είναι από υφασμάτινο υλικό, που να είναι από υφασμάτινο υλικό.

Τα μαύρα γάντια

Τα μαύρα γάντια έχουν το ελάττωμα να απορροφούν στην άκρη των δακτύλων υγρασία από λίγους καπνούς. Για να τα καθαρίσετε, θα έχετε να κάνετε την εξής μέθοδο: Μία σ' ένα μπουκαλάκι ή ανάκατε με μια κουταλιά του γλυκού σιλικόνη μελάνη, με μια κουταλιά του γλυκού λάδι, χτυπήστε το μίγμα με ένα ξυλάκι, και ύστερα με ένα λεπτό πινέλο περάστε τα γάντια στα σημεία που έχουν απορροφήσει.

Η νεότης της καρδιάς

Φαίνεται, ότι από όλο τον κόσμο, γίνονται διαρκώς συχνότεροι οι γάμοι των πολύ νεαρών ζευγαριών, ηλικίας είκοσι τριών ετών ή είκοσι πέντε ετών για τους άνδρες και δέκα εννέα ή είκοσι για τις κορίτσια. Έξω από αυτό, όμως, ολόκληρη στρατιά κοριτσιών δεν ελπίσει πια σύζυγον, διότι οι σημερινές δυσκολίες της ζωής κερνούν τους άνδρες να διατάξουν να εγκαταλείψουν την οικογενειακή ευθύνη. Αλλά αυτά φθάνουν εις τα 30 χρόνια των και τα πενήνι, χωρίς να τους χαμογελάσει ο έρωας. Απελπίσονται, τότε, δεν θεωρούν πια δυνατόν να παντρευθούν, πεθαίνουν ότι θα μείνουν γεροντοκόροι.

Θα έπρεπε εν τούτοις να μη προφητεύεται αυτός ο όρος: «γεροντοκόρος», από τις μελαγχολικές και πληγωμένες ψυχές. Θα έπρεπε να λείψι από την γλώσσα μας... Η Γαλλία ποτέ δεν είχε κυρία με το όνομα «Γαλλία». Η Γαλλία ποτέ δεν είχε κυρία με το όνομα «Γαλλία». Η Γαλλία ποτέ δεν είχε κυρία με το όνομα «Γαλλία».

Είς αναξήτησιν του ύπνου

Είνε πολλοί και πολλοί που παραπονούνται ότι πάσχουν από άπνοια. Είνε όμως εξ ίσου αρκετοί εκείνοι που δεν κοιμούνται μόνον και μόνον επειδή επιθυμούν ότι δεν ήμουν στον ύπνο παρά ο ήπνος.

Είς τους τελευταίους αυτούς πρέπει να υποδείξει κανείς μερικά από τα συστήματα που έχουν εν χρήσει κατά το παρελθόν, συστήματα δια των οποίων ο Ιατρός δεν έδιδε φάρμακα, αλλά προέβλεπε το σώμα και την ψυχή δι' έναν ήσυχον και αναπαυτικόν ύπνον.

Ένας γνωστός Αμερικανός Ιατρός συμβουλεύει τους πάσχοντες από άπνοια να τοποθετούν την νύχτα δίπλα εις το κρεβάτι τον ένα τροπέζιο και επ' αυτού μίαν πράσινον μπουκαλίαν.

Πίσω από την όποιαν να κείνη ένα μικρόν φως.

Αυτός που θέλει να κοιμηθῇ, αφού δώσῃ εις το σώμα του μίαν σύντομον αναπνευστικήν, πρέπει να προσπλάσῃ το βλέμμα εις το φωτισμένον σημείον της μπουκαλίας και σιγά-σιγά τα μάτια του θα κλείσουν φυσολογικά. Έννοείται, ότι μέσα εις το δωμάτιον δεν πρέπει να υπάρχει άλλο φως από αυτό, και ο άνθρωπος δεν πρέπει να σκεπτεται άλλο τίποτε παρά τον ύπνον. Το κεφάλι πρέπει να ελίσσεται ελαφρύνον εις το προσκέφαλον, διότι ο ύπνος έρχεται μόνον αφού το αίμα φύγῃ από τον εγκέφαλον.

Ένα άλλο σύστημα διά να προκαλέσῃ τον ύπνον είναι το εξής: εις ένα άσπρο χαρτί σχεδιάσῃ με μαύρον χρώμα ένα ανθρώπινον μᾶτι. Το σχέδιον αυτό το τοποθετείτε καταλλήλως εις ένα μέρος του δωματίου ώστε το φως μιας λάμπας να συγκεντρώνεται ολόκληρον επάνω εις το μᾶτι αυτό, ἐνῶ το ύπνον του δωματίου θα μὴ σκοτεινύν. Έπειτα προσπαθόνε το βλέμμα σας εις το σχέδιον δονον το δυνατόν περισσότερο. Συγχρόνως απομακρύνετε από τον νουν σας κάθε άλλην σκέψιν που σας θασαίνει.

Έν πάρη περιπτώσει, τα συστήματα αυτά δεν έχουν τὰς ολεβρίας συνεισφέρει των ναρκωτικόν, εις τα οποία συνήθει ο οργανισμός και που ήμωρον εν τέλει να γίνον καταστροφικά.

Γιά τους λεκέδες

Υπάρχουν τόσον ειδών λεκέδες που για καθένα χρειάζεται και ειδικός τρόπος καθαρισμού. Για να έχετε πρόχειρο τον τρόπο του καθαρισμού κόψτε τις παρακάτω συμβουλές και φυλάξτε τις μαζί με τις άλλες που έχετε συγκεντρώσει ή θα συγκεντρώσετε σ' ένα ιδιαίτερο φακελάκι και φυλάξτε τον φακέλο σ' ένα μέρος «πρόχειρο», ώστε να τον έρθει μόλις συμβῇ κανένα άπεικταίν. Λοιπόν:

Γιά να θγάλετε τους λεκέδες από το ρούζ των χερίων που μένουν στα μαντήλια ή στα πετσέτακια, πλένετε το πανάκι εκείνο με πολύ ζεστό και άφραγτο σαπούνι και κατόπιν ξεπλύνετε το με όξυζενέ. «Αν το σημάδι από ρούζ είναι πολύ έντονο, πριν από το πλύνσιμο δαίψετε το μέρος εκείνο με λίγο όξυζενέ.

Οι λεκέδες του μελανιού θγαίνουν αν τους παπαλίζετε με άλατι και κατόπιν τους μουσκεύετε επί είκοσι ώρες σε άβραστο γάλα. Έπίσης άλάτι και λεμόνι κατόπιν άπλωμα στον ήλιο είναι πολύ άποτελεσματικά για τα λευκά ύφασματα.

Οι λεκέδες της σκουριάς θγαίνουν δυσκολότερα από όλους, ιδίως αν γίνουν σε ύφασμα μεταξωτό ή μάλλινο. Κρατήστε το ύφασμα ενταμένο πάνω στο κατσαρόλι σε κολαστό νερό, ενώ ένα άλλο πρόσωπο θα τρίβῃ τον λεκέ με λεμόνι. Μπορεί να μη εξαφανισθῇ έντελως ο λεκές, αλλά πάντως θα άδυνατίσῃ.

Η ΓΑΜΠΡΟΘΗΡΙΑ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ο νυμφίος από την 'Αμερική

ΟΙ ΑΧΕΠΑΝΣ ΠΟΛΙΟΡΚΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΤΡΕΙΑΣ...

Θα έπρεπε τα κορίτσια της 'Ελλάδος, να έχουν ανακηρύξει προστάτη των άγων των... Χριστόφορον Κολόμβον. Να του έχουν κείναι μία μεγάλη εικόνα και να του ανάβουν κερί. Διότι γι' αυτές εμόχθησε ο μέγας εκείνος θαλασσοπόρος και έξερευνητής και άνακαλύψε την 'Αμερική, η οποία στέλνει κάθε τέτοια εποχή μία καρδιά διολαριούχους γαμπρούς.

Το καράβι της τύχης, φορτωμένο κρίνα γαμήλιου υπογέσσω, ήλθε κι' έφέτος από τον Νέον Κόσμον. Τα 'Αχέπανα συγκεντρώνουν αυτές τις ήμέρες γύρω από το μπροστικό όρος των την έκσταση της κοινωνίας των συνοικιών και των ελληνικών χωρίων. 'Ιδως όμως συγκεντρώνουν με άβρα βλέμματα κοριτσιών φθασμένων εις το κατώφλι του γάμου. Την άφειν των έξ 'Αμερικής όμογενών την χαίρετίζουν τα ταμπουρά χιλιάδων τρυφερών καρδιών...

Ίδου ο νυμφίος έρχεται...

Και όλες οι παρθέναι, μωρά και μη έσπευσαν να έρρωδίσουν με άθρονο λάδι των φανών της γιορτής της. Έσπευσαν να έτοιμάσουν έγκαίριον την περὶ καλή τουαλέττα των. 'Επί ήμέρας έρευνούσαν στα έμπορικά να βρουν το περὶ σπάνιο, το περὶ ένδιαφέρον ύφασμα. Τα έβρισκαν όμως όλα τα τόπια καλύτερα των άπαιτησέων των. Οι έμποροι ίδρωναν από την μεγάλην προθυμίαν των, να τις έξυπηρετήσουν, αλλά και πόλι δεν κατάφεραν, να τις εύχαριστήσουν.

Να τίς περίπου ύφασμα θέλετε δεσποινίς; —Κάτι το πολύ σίκο, το πολύ όμορφο κατά το να μη περνά άπαρητηρητό. Θέλω να φτιάξω μία τουαλέττα, από την όποιαν θα έξαρτηθῇ ο γάμος μου. —Ο γάμος σας έπαισε; —Μάλιστα. —Τότε να πάρτε μία νυφική τουαλέττα.

—Α, όχι, κύριε. Δεν με έκασταλά.

Ποιά να καταλάβῃ ο καμήλος ο Εμπορος, αφού η πελάτισσα δεν του έξηγήσῃ περί τίνος ακριβώς πρόκειται. Καμία δεν άποκαλύπτει, ότι έτοιμάζεται να υποδεχθῇ τους 'Αχέπανς. Έξοπλίζεται, όπως τα κράτη, εν πάσει μυστικότητι. Άστειεύσθε; Τους μυχούς πόδους και τις κρυφές λαγάρτες της, ποιά έτρελλάθη, να τις βγάλῃ παράρτημα εφημερίδος;

Το ύφασμα επί τέλους έβρισχῇ. Έρχεται κατόπιν η μόδιστα. Είς αυτήν δίδονται αὐτοπρότερες έντολές: —Πρόσεξε, να μὴ φτιάξῃ την τουαλέττα, να μὴ δαπάνῃ μου. —Έννοια σου. —Νά βάλῃς ὅλη σου τα δυνατά. —Έννοια σου.

—Νά την φτιάξῃς, να με δείχνῃ λίγο έλκυστική.

—Καλά.

—Άλλά να με δείχνῃ και σεμνή.

—Καλά.

—Διότι αὐτοί έργονται να πάρουν γυναίκα γνωστική και άρσωμένη.

—Ποιοί αὐτοί; Έρωτά η μόδιστα.

—Τίποτε, τίποτε, άπαντά η υποψήφια...άχέπισσα, η οποία παρ' ὅλγων να προσδοῖ τα σχέδια της. Άλλο ήθελα να πῶ...

Δυσκόλια όμως μπορεί να κρύβῃ ένα μυστικόν σκοπόν της η γυναίκα. Τὸν άποκαλύπτει χωρίς να θέλῃ, όπως τὸν άπεκαλύψε μία νέα κατὰ τὸν έξῃς τρόπον:

—Θέλω, εἴπε στην μόδιστα της, να μου φτιάξῃ το φόρεμά μου, όπως εἶνε η μόδα στην 'Αμερική.

—Η μόδιστα έξέπληλῃ.

—Μά η Μόδα, εἶπε εις την πελάτισσά της, μὴς έρχεται από το Παρίσι.

Οχι, δεν θέλω παρισινόν μοντέλο. Θέλω άμερικανικό.

—Μά γιατί, δεσποινίς; Το παρισινόν είναι καλύτερο.

—Ας εἶναι. Εγὼ θέλω να ντυθῶ, όπως ντύονται στην 'Αμερική.

Μπροστά στην έπιμονήν αυτήν, δεν άργησε η μόδιστα, ν' άντιληφθῇ τὸν σκοπόν της πελάτισσας.

—Α, τώρα καταλάβῃ. Πέστε μου λοιπόν, ὅτι μ' αυτήν την τουαλέττα σκοπεύετε να υποδεχθῇ τους 'Αχέπανς. Αυτό δεν είναι;

—Μάλιστα, αὐτὸ εἶναι, άπαντά με καμιά βλάκα; Ξέρω γλώσσες, παίζω, ρυθμικούς χορούς. Έχω τὸν παλιὸν εἰςτοκρατικό πολιτισμὸν της γηραιάς Εὐρώπης, πού σείς στὸν Νέον Κόσμον δεν θὰ τὸν γνωρίσετε ποτέ. 'Αν λοιπόν με παντρευθῇς, θὰ φέρω τὸ μεγαλειὸν μιας άρχοντίσας κάτω από τὴν σκιάν των οὐρανοϋστῶν. 'Α, ναί!... Θὰ μου πῇς ἴσως, ὅτι σείς έχετε στὴν 'Αμερική τὸς οὐρανοϋστῶτες, με τὸν ὅποιον τὸ πλάσιον δεν μπορεί νὰ προσεμασθῇ. Ένας εύρωπος Μπᾶ; Τί μὰς λές; Δεν κυττάς γύρω σου, νὰ ἴδῃς, ὅτι η σημερινή 'Αθήνα, δεν έχει νὰ ζηλήσῃ τὴν Νέαν 'Υόρκην, αὐτὴ γιὰ τὸς οὐρανοϋστῶτες.

—'Η μεγάλη ήμέρα φθάνει.

—'Ηλθαν καλέ, να πάρουν 'επαυτοῦ.

Οι δύο νέοι έχουν συνεννοηθῇ αρκετά... 'Αν λίγο ακόμη, φλογισθῇ η καρδία των, τότε τα στεφάνια τῶ γάμου, θὰ τὸς ένδώσουν γιὰ πάντα.

από τὸν τόπο τους, κι' ὅς εἶν' και μπαλόμενον, λέγει γιὰ τὸς 'Αχέπανς η γερνόντισσα της γειτονίας.

Και εὐθὺς τὰ έμψυχον... παπουτσία, μπαλόμενα και άτρυτῆτα, πλὴν όμως και πολλά... καλαπόδια, δλα δηλαδή τὰ έν ὡρ γάμου κορίτσια, έτοιμάζονται να κάμουν πρὸ τοῦ υπερατλαντικῶ γαμπροῦ τὴν ναυτικήν των έπίδειξιν.

Σημαιοστολίζονται, ὑψώνουν φλόκους και παπαφίγκους και καθελκίζονται ἐκεῖ, ὅπου θὰ εἶναι και ο 'Αχέπας. Καί ὁ άπόπειρα έκπορθήσεως της καρδιάς η οποία πάλλει ὑπὸ πορτοφύλι περιέχον πλῆρωσθ η 'Αθηναία δεσποινίς τὴν έν τῶσιν τῶν μοντέρνων κοριτσιῶν, ζῆτεῖ από τὸν ὑποψήφιον άνδρα της... ταιγάρο και προτείνει εις τὴν παρέα, να πῶν νὰ 'ετα κολληθῶν σ' ένα οὐζά-δικο.

Αὐτὴ εἶναι η σημερινή πρωτευουσία...

—'Αλλ' ὅσοι ακολουθῶσιν αὐτὴν τὴν τακτικήν, θὰ βγῶν άσφαλῶς γελασμένους. Διότι ὅσοι έρχονται από τὴν 'Αμερικήν, να παντρευθῶν στὸν τόπο των, δεν σκοπεύουν νὰ πάρουν αντίγραφον τῶν γυναικῶν τοῦ Μπροντγουάιτ. 'Απὸ μόνοντες ὅλους έχουν ἱμωχιστῇ στή χορὰ ὅπου ζοῦν. Έρχονται λοιπόν γιὰ τὸν άντίθετον ακριβῶς λόγον ἐδῶ. Νὰ βρῶν τὴν άπαιτησῇ τῶ φυσικοῦ, τῶ εὐαίμοιο, ζῆτῶν μίαν κοπέλλα, πού να μὴ...

Καί ὅλ' αὐτὰ τα θεῖα λόγια μπαίνουν κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά τοῦ 'Αχέπα. Αὐτὸ ἴδω ν' ακούσῃ. Αὐτὴν τὴν διάλεκτον της άγνότητος, πού μοσχοβολᾷ ελληνικὸ βουνό, ελληνική άκρογροαλία, έννοσάλλῃως. Καί ὅν εἶναι άποφασισμένος νὰ παντρευθῇ θὰ δώσῃ τὴν προτίμησιν τῶν, τὴν καρδιάν του και τὴν άσπῶν τῶν δολαρίων τῶ στήν 'επαγωγιστοῦ. Το βεβαίως αὐτὸ ένπογράφος.

Αὐτὴ εἶναι η σημερινή πρωτευουσία...

—'Αλλ' ὅσοι ακολουθῶσιν αὐτὴν τὴν τακτικήν, θὰ βγῶν άσφαλῶς γελασμένους. Διότι ὅσοι έρχονται από τὴν 'Αμερικήν, να παντρευθῶν στὸν τόπο των, δεν σκοπεύουν νὰ πάρουν αντίγραφον τῶν γυναικῶν τοῦ Μπροντγουάιτ. 'Απὸ μόνοντες ὅλους έχουν ἱμωχιστῇ στή χορὰ ὅπου ζοῦν. Έρχονται λοιπόν γιὰ τὸν άντίθετον ακριβῶς λόγον ἐδῶ. Νὰ βρῶν τὴν άπαιτησῇ τῶ φυσικοῦ, τῶ εὐαίμοιο, ζῆτῶν μίαν κοπέλλα, πού να μὴ...

Καί ὅλ' αὐτὰ τα θεῖα λόγια μπαίνουν κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά τοῦ 'Αχέπα. Αὐτὸ ἴδω ν' ακούσῃ. Αὐτὴν τὴν διάλεκτον της άγνότητος, πού μοσχοβολᾷ ελληνικὸ βουνό, ελληνική άκρογροαλία, έννοσάλλῃως. Καί ὅν εἶναι άποφασισμένος νὰ παντρευθῇ θὰ δώσῃ τὴν προτίμησιν τῶν, τὴν καρδιάν του και τὴν άσπῶν τῶν δολαρίων τῶ στήν 'επαγωγιστοῦ. Το βεβαίως αὐτὸ ένπογράφος.

Αὐτὴ εἶναι η σημερινή πρωτευουσία...

—'Αλλ' ὅσοι ακολουθῶσιν αὐτὴν τὴν τακτικήν, θὰ βγῶν άσφαλῶς γελασμένους. Διότι ὅσοι έρχονται από τὴν 'Αμερικήν, να παντρευθῶν στὸν τόπο των, δεν σκοπεύουν νὰ πάρουν αντίγραφον τῶν γυναικῶν τοῦ Μπροντγουάιτ. 'Απὸ μόνοντες ὅλους έχουν ἱμωχιστῇ στή χορὰ ὅπου ζοῦν. Έρχονται λοιπόν γιὰ τὸν άντίθετον ακριβῶς λόγον ἐδῶ. Νὰ βρῶν τὴν άπαιτησῇ τῶ φυσικοῦ, τῶ εὐαίμοιο, ζῆτῶν μίαν κοπέλλα, πού να μὴ...

Καί ὅλ' αὐτὰ τα θεῖα λόγια μπαίνουν κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά τοῦ 'Αχέπα. Αὐτὸ ἴδω ν' ακούσῃ. Αὐτὴν τὴν διάλεκτον της άγνότητος, πού μοσχοβολᾷ ελληνικὸ βουνό, ελληνική άκρογροαλία, έννοσάλλῃως. Καί ὅν εἶναι άποφασισμένος νὰ παντρευθῇ θὰ δώσῃ τὴν προτίμησιν τῶν, τὴν καρδιάν του και τὴν άσπῶν τῶν δολαρίων τῶ στήν 'επαγωγιστοῦ. Το βεβαίως αὐτὸ ένπογράφος.

Αὐτὴ εἶναι η σημερινή πρωτευουσία...

—'Αλλ' ὅσοι ακολουθῶσιν αὐτὴν τὴν τακτικήν, θὰ βγῶν άσφαλῶς γελασμένους. Διότι ὅσοι έρχονται από τὴν 'Αμερικήν, να παντρευθῶν στὸν τόπο των, δεν σκοπεύουν νὰ πάρουν αντίγραφον τῶν γυναικῶν τοῦ Μπροντγουάιτ. 'Απὸ μόνοντες ὅλους έχουν ἱμωχιστῇ στή χορὰ ὅπου ζοῦν. Έρχονται λοιπόν γιὰ τὸν άντίθετον ακριβῶς λόγον ἐδῶ. Νὰ βρῶν τὴν άπαιτησῇ τῶ φυσικοῦ, τῶ εὐαίμοιο, ζῆτῶν μίαν κοπέλλα, πού να μὴ...

Καί ὅλ' αὐτὰ τα θεῖα λόγια μπαίνουν κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά τοῦ 'Αχέπα. Αὐτὸ ἴδω ν' ακούσῃ. Αὐτὴν τὴν διάλεκτον της άγνότητος, πού μοσχοβολᾷ ελληνικὸ βουνό, ελληνική άκρογροαλία, έννοσάλλῃως. Καί ὅν εἶναι άποφασισμένος νὰ παντρευθῇ θὰ δώσῃ τὴν προτίμησιν τῶν, τὴν καρδιάν του και τὴν άσπῶν τῶν δολαρίων τῶ στήν 'επαγωγιστοῦ. Το βεβαίως αὐτὸ ένπογράφος.

Αὐτὴ εἶναι η σημερινή πρωτευουσία...

—'Αλλ' ὅσοι ακολουθῶσιν αὐτὴν τὴν τακτικήν, θὰ βγῶν άσφαλῶς γελασμένους. Διότι ὅσοι έρχονται από τὴν 'Αμερικήν, να παντρευθῶν στὸν τόπο των, δεν σκοπεύουν νὰ πάρουν αντίγραφον τῶν γυναικῶν τοῦ Μπροντγουάιτ. 'Απὸ μόνοντες ὅλους έχουν ἱμωχιστῇ στή χορὰ ὅπου ζοῦν. Έρχονται λοιπόν γιὰ τὸν άντίθετον ακριβῶς λόγον ἐδῶ. Νὰ βρῶν τὴν άπαιτησῇ τῶ φυσικοῦ, τῶ εὐαίμοιο, ζῆτῶν μίαν κοπέλλα, πού να μὴ...

Καί ὅλ' αὐτὰ τα θεῖα λόγια μπαίνουν κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά τοῦ 'Αχέπα. Αὐτὸ ἴδω ν' ακούσῃ. Αὐτὴν τὴν διάλεκτον της άγνότητος, πού μοσχοβολᾷ ελληνικὸ βουνό, ελληνική άκρογροαλία, έννοσάλλῃως. Καί ὅν εἶναι άποφασισμένος νὰ παντρευθῇ θὰ δώσῃ τὴν προτίμησιν τῶν, τὴν καρδιάν του και τὴν άσπῶν τῶν δολαρίων τῶ στήν 'επαγωγιστοῦ. Το βεβαίως αὐτὸ ένπογράφος.

Αὐτὴ εἶναι η σημερινή πρωτευουσία...

—'Αλλ' ὅσοι ακολουθῶσιν αὐτὴν τὴν τακτικήν, θὰ βγῶν άσφαλῶς γελασμένους. Διότι ὅσοι έρχονται από τὴν 'Αμερικήν, να παντρευθῶν στὸν τόπο των, δεν σκοπεύουν νὰ πάρουν αντίγραφον τῶν γυναικῶν τοῦ Μπροντγουάιτ. 'Απὸ μόνοντες ὅλους έχουν ἱμωχιστῇ στή χορὰ ὅπου ζοῦν. Έρχονται λοιπόν γιὰ τὸν άντίθετον ακριβῶς λόγον ἐδῶ. Νὰ βρῶν τὴν άπαιτησῇ τῶ φυσικοῦ, τῶ εὐαίμοιο, ζῆτῶν μίαν κοπέλλα, πού να μὴ...

Καί ὅλ' αὐτὰ τα θεῖα λόγια μπαίνουν κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά τοῦ 'Αχέπα. Αὐτὸ ἴδω ν' ακούσῃ. Αὐτὴν τὴν διάλεκτον της άγνότητος, πού μοσχοβολᾷ ελληνικὸ βουνό, ελληνική άκρογροαλία, έννοσάλλῃως. Καί ὅν εἶναι άποφασισμένος νὰ παντρευθῇ θὰ δώσῃ τὴν προτίμησιν τῶν, τὴν καρδιάν του και τὴν άσπῶν τῶν δολαρίων τῶ στήν 'επαγωγιστοῦ. Το βεβαίως αὐτὸ ένπογράφος.

Αὐτὴ εἶναι η σημερινή πρωτευουσία...

—'Αλλ' ὅσοι ακολουθῶσιν αὐτὴν τὴν τακτικήν, θὰ βγῶν άσφαλῶς γελασμένους. Διότι ὅσοι έρχονται από τὴν 'Αμερικήν, να παντρευθῶν στὸν τόπο των, δεν σκοπεύουν νὰ πάρουν αντίγραφον τῶν γυναικῶν τοῦ Μπροντγουάιτ. 'Απὸ μόνοντες ὅλους έχουν ἱμωχιστῇ στή χορὰ ὅπου ζοῦν. Έρχονται λοιπόν γιὰ τὸν άντίθετον ακριβῶς λόγον ἐδῶ. Νὰ βρῶν τὴν άπαιτησῇ τῶ φυσικοῦ, τῶ εὐαίμοιο, ζῆτῶν μίαν κοπέλλα, πού να μὴ...

Καί ὅλ' αὐτὰ τα θεῖα λόγια μπαίνουν κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά τοῦ 'Αχέπα. Αὐτὸ ἴδω ν' ακούσῃ. Αὐτὴν τὴν διάλεκτον της άγνότητος, πού μοσχοβολᾷ ελληνικὸ βουνό, ελληνική άκρογροαλία, έννοσάλλῃως. Καί ὅν εἶναι άποφασισμένος νὰ παντρευθῇ θὰ δώσῃ τὴν προτίμησιν τῶν, τὴν καρδιάν του και τὴν άσπῶν τῶν δολαρίων τῶ στήν 'επαγωγιστοῦ. Το βεβαίως αὐτὸ ένπογράφος.

Αὐτὴ εἶναι η σημερινή πρωτευουσία...

—'Αλλ' ὅσοι ακολουθῶσιν αὐτὴν τὴν τακτικήν, θὰ βγῶν άσφαλῶς γελασμένους. Διότι ὅσοι έρχονται από τὴν 'Αμερικήν, να παντρευθῶν στὸν τόπο των, δεν σκοπεύουν νὰ πάρουν αντίγραφον τῶν γυναικῶν τοῦ Μπροντγουάιτ. 'Απὸ μόνοντες ὅλους έχουν ἱμωχιστῇ στή χορὰ ὅπου ζοῦν. Έρχονται λοιπόν γιὰ τὸν άντίθετον ακριβῶς λόγον ἐδῶ. Νὰ βρῶν τὴν άπαιτησῇ τῶ φυσικοῦ, τῶ εὐαίμοιο, ζῆτῶν μίαν κοπέλλα, πού να μὴ...

Καί ὅλ' αὐτὰ τα θεῖα λόγια μπαίνουν κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά τοῦ 'Αχέπα. Αὐτὸ ἴδω ν' ακούσῃ. Αὐτὴν τὴν διάλεκτον της άγνότητος, πού μοσχοβολᾷ ελληνικὸ βουνό, ελληνική άκρογροαλία, έννοσάλλῃως. Καί ὅν εἶναι άποφασισμένος νὰ παντρευθῇ θὰ δώσῃ τὴν προτίμησιν τῶν, τὴν καρδιάν του και τὴν άσπῶν τῶν δολαρίων τῶ στήν 'επαγωγιστοῦ. Το βεβαίως αὐτὸ ένπογράφος.

Αὐτὴ εἶναι η σημερινή πρωτευουσία...

—'Αλλ' ὅσοι ακολουθῶσιν αὐτὴν τὴν τακτικήν, θὰ βγῶν άσφαλῶς γελασμένους. Διότι ὅσοι έρχονται από τὴν 'Αμερικήν, να παντρευθῶν στὸν τόπο των, δεν σκοπεύουν νὰ πάρουν αντίγραφον τῶν γ

ΠΩΣ ΜΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΦΛ. ΦΕΛΣ

Η Αττική γη είναι η θεοτόξα χώρα της γης. Μόλις ο ταξιδιώτης, που νοιώθει από τα άρακα πράγματα, ιδίως την άβυσσο του ορίζοντα, που τον οδηγεί στην Κόρινθο, το πρώτο πράγμα, που θα τον συγκινήσει, είναι το χρώμα. Μακριά, στην πλαγιά του βουνού, βλέπει τα έρημα της Κόρινθου μέσα σ' ένα δραματικό τοπίο, που τα κυρίαρχα είναι το μόνο άγριο της ζωής. Ύστερα από λίγες ώρες θα λαμβάνει ταπεινά φθάνουμε στην Πειραιά. Η Αθήνα φαίνεται άγροτερη, γεμάτη από ένα πληθυσμό που κινείται ανήσυχα, ζωηρά, που εργάζεται με ησυχία τη συνείδηση, αλλά δεν λημονεί και το φλυτζάνι του πατροπαράδοτου καφέ, γνώρισμα κι αυτό της Ανατολής, που είναι τόσο κοντά στην Αθήνα, ώστε θα έλεγε κανείς, πως και Αθηναίος έχει στο φλέγμα του κάτι από την ανατολική φλόγα.

Υπάρχουν ώρες, που κάθε μας ένστικτο, κάθε μας πίστις, κάθε μας γνώση φαίνεται να περιμένει ακριβώς ν' αντικρούσει κάποια παρασμένη ύμφορμια. Η Ακρόπολις, λοιπόν, είναι η πιο σεβάστια από όλες τις όμορφες. Μπροστά σ' αυτή ενοτάσιαν οι τοίχες κι' εστάθηκαν σκεπτικοί οι ασφοί. Έδω άρχ'ει και τελειώνει, κάθε πόλη και κάθε φιλοσοφία. Έδω γεννήθηκε η πιο άριστη θρησκεία, που μπόρεσε να συνταρίσει τη χάρη με τη δύναμη. Ύστερα, κάποια ημέρα, ήρθαν οι δαδάρτοι και δεν έμειναν πια παρά μονάχα έρεπια μεγαλοπρεπή.

Σε έκταστη, δλίγων τετραγωνικών χιλιομέτρων αι περασμένα γενεα έμειναν όλους τους θεσμούς της αρχαιότητας και της αγγαλιότητας. Ένε πρωτογενή Μουσείον, έκιντας κάποια άγλας του Λεωνίδα άκούσιον αμενο άγλας σ' ένα φορτίο. Τα πυκνά και τοξοτά φρύδια του, το δυνατό σαγόνι του, το μάτι του, γλωμένο σθεναρά στην περικεφαλαία—έδιναν στη μορφή του μία παράξενη έντονη έκφραση ζωής. Ένας έργατης ποσπαύσας να συνταρίσει τη θάλα, το άγλας ατόμ με το θάβρο, που θα το έστηρε κι' έμεις στεκόμαστε με θαυμασμό μπροστά στο ατομ αυτό, που οπαρταρούσε άλο από ζωή, κι' άπορριπτεσε θέλοντας να βγάλει από την εικόνα αυτή η άσπρη σκάνη του μαρμάρου σά νάθελε να μάς θυμίζει πως δεν έπρόκειτο για ζωντανόν άνδρα, που άλλα για άψυχη και άόργανη ύλη. Οι νέοι αρχιτέκτονες, οι πιο πολύ έπηρεασμένοι από αυτό το άγρον πνεύμα, που έκφραζε τας τάσεις μας για την κατασκευή άπλων και πρακτικών ποσώντων, συνήθισαν να άρμονίζουν και τις πιο πολύπλοκες έμπνεύσεις των με τα καθαρώτατα σχήματα του Παρθενώνος. Κάθε παρατηρήσει, που έγει ιδίως την αρχιτεκτονική του θεζαντίου, του ρωμαϊκού και του γοθικού ρυθμού, όταν αντικρύσει ύστερα το θαύμα της Ακρόπολεως, θα ιδί πως το άγρο είναι άλος άλλοιούτος. Έκτος από τα άγλυπτικά μνημεία, μπορεί κανείς να άποσπεί πως έδω (στην Ακρόπολη) πρέπει πού πολύ από κάθε άλλω, ν' άναστήτησαν την σονεργασία σ' άποτός και —της ύλης, που μετουσιώνει έως πού γίνεται κι' αυτή φώς. Στην Ακρόπολη, δεν άπάρχουν ούτε όττα τοποθετημένα σε στύλους για θάση, ούτε ποσούχες, που στυλοβάται μ' ένα κοσμονοσάσιο άψωμένο προς τόν ούρανό έδω άρχεται ένα έργο πλαστικής τελειότητας που ένω

νει την πόλη με την στιγμήν, που η άλη γίνεται εικόνα. Ο Παρθενών δεν είναι έργο ύπολογισμένης συμμετρίας, είναι το σύμβολον ένος άλοκλήρου λαού, που, άφω έφθασε στο κατακόρυφον του πολιτισμού του, εφ' ήρκε ένα ίσοροπημένον ψυχικόν ρυθμόν, που μπορεί να εκφράζεται λυρικά στα έργα της φαντασίας και της χάριτος. Χωρίς το φώς, δε θα μπορούσαν να δημιουργήσουν σπουδαία έργα. Το φώς σπ

Δρόμος των Αθηνών των έτών της Φραγκοκρατίας

φανώνει την Αθήνα και άποδεικνύει, με τον ρυθμόν των άθηνικών κόνων, πως η Αίγυπτος έχρησίμευσε για άποδειγμα—άποδειγμα τροποποιημένον σε μία καινούργια φαντατική άποχρησι.

Η Ακρόπολις είναι ένας τίτανος δύγκος στην καρδιά της Αθήνας, σε ύψος 159 μέτρων από την άκμή της Σαλαμίνος, και αντικρύζεται από τόν άγρον το Νυμφείο. Από όλα τα σημεία της πόλεως φαίνεται σαν ένας λευκός θράγος στεφανωμένος με ρόδινα έρεπια. Στους πρόποδες τών Προπύλαιων φθάνει κανείς από τόν δρόμο που περνεί ανάμεσα από κάκτους και από μάρμαρα. Την έσο-

αυτή, και η κατασκευή των έστοχισσε τότε δώδεκα έκατομύρια δραχμών (ήχι σημερινών θέταται). Οι άρχοντες τών Αθηνών (οι δούκες φράγκοι) τόν 13ον αιώνα, έγκρέμισαν ένα μέρος τους για να χρησιμοποιήσουν τις πέτρες σε άλλα διαστικά κτίρια. Οι Τούρκοι τα είχαν μεταβάλει σε πυρροποθήκη, που έπαθε έκρηκν από έναν κεραυνόν το 1645.

Άνεδαίνον στα ύψηλότερα μέρος του βράγιου. Δεξιά, μία γωνία από κολώνες: ο Παρθενών, που δεν φαίνεται κατά μέτωπον. Για να τόν κρύψει άκόμα πιο άρριον, ο άρχιτέκτονας έστοχάστηκε να κρύψει από το μάτι του παρατηρητού δύο κιονιστοίχας του ναού. Έλνε σ' όλους γνωστόν πως το άριστοτέλεσμα του θεϊδία (ο Παρθενών) είναι μνημείο διαρκού ρυθμού από πεντελήριον μάρμαρον. Οι κόνες καθός και τα άγγαλια, ήταν γλυκατιστά. Ο καυρός άλος έξέπλενε το χρώμα τους και τα έκατομύρια άρες, που έπέρασαν, άρες φλογισμένες από τόν άττικόν ήλιον και λουσμένες με την δροσιά των άπάλωτων πρηνών και δειλινών έκαναν πιο εύγενικά τα άψυχα μάρμαρα, που χρυζούν τώρα σά γυναικεία σάρκα και φλέγονται από τόν ιδιον ήλιον και πάλι ξεπλύνονται από τις θροχές.

Από τις κολώνες αυτές, σάν από μουσικόν όργανον, κάτο από το άττικόν φθές περικύει κανείς ν' άκούσσει από στιγμήν σε στιγμήν ένα μεγαλοπρεπές τραγούδι, ένα τραγούδι διαρκώς καινούργιο. Προτού άνεθεί κανείς στα Προπύλαια βαρρεί, πως ο Ρέννας έγγελόσθηκε. Όταν γυρίσει άπ' ό το γήλογο της Ακρόπολεως, θα σονφώνησει, πως ο παλός αυτός Γαλάτης, έλεγε δίκιο και την «προσέχρη» του σ' αλήθεια την άκουσε ο άττικός ούρανος. Η άμορφία δεν είναι αιώνας συμπληρώνεται σύμφωνα με τόν ρυθμόν της άφθάρτης ζωής. Καρφωμένοι, σ' ές πλάνης, τόν Ιερόν λόδον θα μπορούσαν να νιώσω το άβυσσο του προσηκνύοντος, που έρχεται πεζός από την Πελοπόννησον ή του άθηνάκου όγλου, που σ' όδους κινούνται και σ' ές έπιδρομής τών Μήδων, έτρεχε κι' έζητούσε προστασία από την Αθήνα.

Αυτή είναι η άθηνή φυσιογνωμία της Αθήνας σήμερα. Δίπλα σ' ά γροσά πορτο κάλια, τα κοκκινωπράσινα ήπλα, σ' ά περιήμια φάσια του Αίγαίου, μέσα σε μία άσπρη, που μπορεί να άνατολική κουζίνα, άπάρχουν κερία και λείαν δίπλα από τόν κατάστημα, που παλύνεται κάροποστόλ, ύπασνει το κατάστημα τών άγιοφρων. Είδια στο ξενόδοξο μόν μέσα από τη μισοανιγνίτη πόρτα, ένα όμοιο με την τουαλέτα του, με τις φούστες πετοιγμένες έπάνω στο κρεβάτι και τις θαλίτες μισάνοιχτες. Μία γυναικεία ήταν γονατιστή μπρος στην θερμάστρα, που την έλεγε κάνει εικονοστάσιο κερία άναμμένα έκαigan μπρος στις εικόνες τών άγίων και τών άποστόλων. Άκόμα και το κοριτσάκι, που είναι στην γραμμή του Έστρεβ, Όρνις στις θήδες για να μού προσφέρει ένα ποτήρι παγωμένο νερό, μού το έρριξε από ένα άμορφο τόσο καθαρό κλασσικό ρυθμό όσο και οι ρυθμοί των άγγαλιών του Διπίλου.

ΦΛ. ΦΕΛΣ

ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

ΤΟΥ κ. Σ. ΣΚΙΠΗ

Ένας πιστός τηρητής των παραδόσεων τ' έδωλε με το φίλο μου τόν καινόμο, που έτοιμαζόταν κι' αυτός άποκεί πού έδω, άλλω, να άρρησι το σπίτι του τέτοιες μέρες, που είναι, και να σκαρφαλώσει στα καταθέρρα.

—Δεν καταλαβαίνω τι σ' έπιασε. Χάθηκαν οι άλλες μέρες να πάρης σόβρανα θά θουά; Πού άκούστηκε ποτέ να κλείνει το σπίτι σου λαμπριάκια, και να τρέχης σαν άλήτης στις έρημιές; Φράγ κανείς καμμένε.

—Γιατί φράγνεμα, παρακαλώ; —Γιατί άκούσθηκες κι' έσύ την ξένη μόδα! Θυμάσαι ποτέ να έκαμαν τέτοιο πράγμα οι γονείς σου; Δέ μεγαλώσους σε στίσι; Δεν έκοφες λαμπριάκια φομιά ζυμωμένο από τη μύνα σου; Δεν τσούγγισες κόκκινο αγόδι; Δεν έραγες μαγειρίτσα; Δεν γούρises στη σου-

ελα το πασχαλινό άρνι; Δεν έλεες «Χριστός άνέστη» με τούς δικούς σου; Τώρα εκεί πού θα πής πως θα τ' άρρης; Δέ αλά; ...

—Μιλάς σά να θρίσκεις σ' όν περασμένο αιώνα! Μά τα ίσα φέγουν για να γιορτάσει τη Λαμπρή όπως τη γιοράζαν οι γονείς μας. Γιατί εκεί, πού πάω θα τ' άρω όλα. Ένώ στην Αθήνα δεν άπάρχει πια τίποτε. Και για να σου το άποδείξω σε ρωτά να μού πής λεπτομερώς, πως θα περάσες έσύ τις μέρες αυτές; Άλλά δεν είναι άνάγκη να κοπιάζης. Θά σου το πώ έγώ. Δέ πής στην Ανάσταση και δεν θα άκούσσης τίποτε γιατί θα είναι πολλός κόσμος και θα στριμωχθής και θα τσαλακωθής. Ύστερα θα έξεπής σε κανέναν έστατικό και θα τσακωθής δέκα φρές με τόν γκαρσόνι προτού σου σερβίρει τη μαγειρίτσα. Ύστερα θα πής να κοιμηθής με θλιβερές άναμνήσεις τών περασμένων κι' ύστερα; Πού θα ψήσης το άρνι σου; Σε καμμία τσάρτασα ή σε κανένα μπαλκόνι; Τί κάθεται λοιπόν και μού κουβεντάει για παραδόσεις; Ά πεναντίς έγώ από τούδε μου είμαι ο πιστός τηρητής των παραδόσεων. Για την παραδοσι έσοπιτώνομαι κάθε Λαμπρή. Αύτην κυνηγώ εκεί, πού πάω. Και σε δεθαύναω πως οι κόποι μου δεν πάνε χαμένα ποτέ. Γιατί Λαμπρή θά π' ύπαίθρο κι' έγι κλεισούρα. Και άνάσταση θα π' άνοιξη, λουλούδια, πουλιά, πεταλούδες, πρασινάδα, φύσις κι' όχι καμαρωτές, ούρανοφυστά. Θά σκαρφαλώσω στο βουνό όπως λές. Άλλά εκεί θα έρω έωκλήρη και θα τρα-

γουήσω το Χριστός Άνέστη! με τού πάνους και χωριατοπούλες. Ένώ έσύ θα περάσης χειρότερα κι' άπ' τις άλλες μέρες, γιατί δε θα θρής ούτε το καφετί σου άνοιχτό για να πής εκεί να χωθή με τούς φίλους σου, να γκριλιάσσης για να ξεθυμάνης. Παρδόςσις λοιπόν γίνεται αυτή η άπεγνωσμένη διάσθεμα;

—Έσύ μιλάς σά να σ' έχουν βάλει να διαφημίσης κανέναν έκδρομικό όμυλο.

—Δεν άνήκω σε κανέναν. Άλλά τούς εύλογώ όλους. Γιατί αυτοί μάς άνοιξαν κάποια διεξόδο από μονοτονία μας και στην πλάνη μας. Θέλει να ξεμουδιάσσης; Άφες κατά μέρος τις άνεφάρμοστες και άχρηστες άντιλήψεις σου, κι' έλα μαζί μου, να κάνης Πάσχα. Έ'Αρον τόν κράδαιόν σου και περιπάτε!

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΥΣΤΕΡΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΙΣ...ΚΥΡΙΕΣ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΟΝΤΟ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΚΟΚΕΤΤΑΡΙΑΝ...

Άνδρική γοητεία, χάρις και δέληγρον...

Οι γυναίκες προσπαθούν να μοιάσουν και να έξισωθούν με τούς άνδρες. Γιατί και οι άνδρες να μη προσπαθήσουν να μοιάσουν με τις γυναίκες; Λίγη καλή θέλησις χρείζεται, και η ιδότης τών δύο φύλων δεν θ' άργήσει να επέλξη πλήρης.

Και σ' αυτή η καλή θέλησις άναπόκειται εις τούς άνδρες. Άς προσπαθήσουμε κι' έμεις, να προσομοιώσουμε, κατά τόν δυνατόν, τούς τρόπους μας προς τούς γυναικείους. Άς μιμηθούμε τα ... σκέρτα των γυναικών. την κοκεταρίαν των, την χάριν των, την τσαχνιτιά των, την φλυασίαν των, την ... έλασρότητα των! ... Τα βρίσκω δύσκολα δ' αυτά, κύριε συνάφρη; Για, να δοκιμασούμε... Διηλάθ' άς φασιόδοιμε τούς έαυτούς μας συμπεριφερομένους ως γυναίκες...

Θά έγυνομε το πρωί, λιγάκι άργά βέβαια, για να προσομοιάσουμε τόν λείον και δροσρόν της έπιδρομής μας. Θ' άνακλαδίζαμε με θήλυκην νυγέλιαν, θα διάγυνομε κάθε όληνη γυναικεία φροντίδα και θα κάνουμε, τσέπες σκέψεις, «Α, έλα κι' έλα! Πρέπει να έγκτα ταξείψοιμο το κατασφαικό και άγριοπό άνδρικό ύφος το όποιον τόσο καταστρέφει την γλυκύτητα του προσώπου.

Κατόπιν θα πηγαίνουμε στο μπάνιο μας. Δεν θα είναι ένα σκέτο σπαρτιατικής άσπιδρότης μπάνιο, όπως συνήθως. Θα είναι μία γλαρή παιδασία άπολαύσεως, μέσα εις άροματισμένο νερό, περιέχον άμυγδαλέλαιον και διάφορα άλλα τσωνικά και άφελμα του δερμματος άποσπάσματα, ή ένα μπάνιο από γάλα, όπως κάνουν οι μεγάλες κοκέτες. Ύστερα θα κατευθυνόμεθα στο μπουντούλο μας και θα κάνουμε με πολλήν έπιμέλειαν και προσοχήν την τουαλέτα μας...

Την περισσότερο φροντίδα θα μάς άπορροφά το ... μακιγιάζ. Άνδρες και μακιγιάζ, πάλι ποτέ; Θά έπουν οι άσπρη έκπρόσωποι του άροματικού γένους. Διηλάθ' άς καταστήσουμε σάν ... Θού, Κύριε φυλακίτη τ' όστιατί μου, μην πού κομμία βαρεία κομβέντα...

Ήσυχαστε, κύριοι κέρβεροι τού άνδρικού. Μην έλάττεσθε είτα κατά τού άώλου βασιλείου του προσώπου. Το βάψω εις έτοιμοιον άπαρήτην και τίποτε άλλο. Γιατί το άπαρήτη; Γιατί χάριν γελόιον προλήψον άποφύγετε την άωρήτητα; Παραδειγματισθήτε άπο τούς καλλιτέχνας, ήθοποιούς τού έατρον και της όδους, οι όποιοι δεν θεωρούν τσωνικόν, να τσώνουν την άμορφά των με τόν μακιγιάζ. Πάρτε λοιπόν κι' έσείς έκ καλλιτεχνικά σ' άρχιστε την ζωγραφικήν του προσώπου.

Έν πρώτοις θα βάλλουμε ποδάρ—μήπως και τώρα, μετά το έξορισμα, δεν κάνουμε το ίδιο—με την διαφοράν, ότι θα χρησιμοποιούμε κι' άλλο ένα χρώμα από την παλέτα της γοητείας. Λίγο ρούζ, σά μάγουλα. Κατόπιν θα βάψωμε λίγο σκευάτα τα θλάφρα, και θα τευντώσουμε τα ματοπόνομα με ρίμελ κατόπιν δε θα ρίγουμε σ' ά μάτια το είδικό ύδρο, για να ζωρήρη ή λαμπρότης των.

Και τέλος θα παίρνουμε το κραγιόν και θα γράσουμε μια φλογερή περιποιημένη στα χείλη μας...

Είμεθα έτοιμοι; Όχι άκόμη. Άς δώσουμε το ύστατο σέκρο στις άφελές των μαλλιών μας έπάνω στο μέτωπο. Έ το μπράβο. Έξοχα...

Φαντάζεσθε έλο το άνδρικό γένος έτοιμο, μακιγιαρισμένο εις την έντέλειαν! Θά ύπερσπεκλή εις άφρότητα και εις γοητεία τις γυναικείας. Πόσο θα άραιοποιή τότε ή ζωή μας!

Πηγαίνοντας να πάρете το πυγχιόν σας, εις τόν Πανενιστήριον, δεν θα πέ-

φτετε έπάνω εις φοβεράν μορφήν καθήγητο, γεμάτη τριχες, ρυτίδες και θλασμούς. Θά συναντήσθε ένα καλόν, μένον άνθρώπον, γεμάτον θέληγτρα και χάριν, προς τόν όποιον θα νιώδετε τρυφερότητα αιδεμάτων. Ός και αυτός ο δικαστικός κλητήρ θα έρχεται, μακιγιαρισμένος με πολύ γούστο, και θα μάς έπιδειξη την έξωδικον πρόκλησιν, με ένα θελκτικόν γλάρομα ματιού και μ' ένα δροσρόν μηδείαμα, σάν να μάς δίνει ... ραβασάκι. Θά είναι τότε έλα πολύ άμορφο!

Άλλ' άς επανέλθουμε σ' ά μπουντούλο μας. Η τουαλέτα μας δεν έτελειώσεν άκόμη. Άρχισαμε στις έννες, τώρα είναι έντεκα και μάς έτελειώσαμε την περιποίησιν του προσώπου.

Και τώρα, άς άρχίσουμε να ντυνόμαστε. Χάριν της κομψότητος τών γυναικών του σώματός μας, άς φορέσουμε από

Άν και τούς άνδρες, τούς έστένευαν τα παπούτσι, όπως τις γυναικες...

μέσα ένα έλαφρό ... κορσεδάκι. Έτσι, μπράβο. Κατόπιν θα βάλλουμε κάλτσες κρεατί, λεπτές και διαφανείς.

Γοητεία, πρό παντός γοητεία! ... Θά φορέσουμε ύστερα τα ρούχα μας και την άλην χάριν της έμφανίσεως μας θα την στήριζουμε, έπάνω σε δύο ... ήλα τα κόνια. Μάλιστα, κύριοι, άς φορέσουμε κι' έμεις παπούτσια με ψηλό τακούνι, το όποιον δημιουργή ένα τόσο λιπαστικόν βάσιμα! ...

Άλλ' άνεκαρτίτως της ιδικής μας θελήσεως, ο πολιτισμός προς τούς τρόπους τών γυναικών μας πλησιάζει διαρκώς. Άν συγκρίνομε έναν άνδρα της προ-αρχικής έποχής μ' έναν σύγχρονον Πρωσιόν, ο δεύτερος θα μάς δώσει την έντύπωσιν ... κοκέτας, μπροστά εις την θρασύτητα του προιστορικού άνθρώπου. Κατά τόν ύπο τρόπο, οι άνδρες τού έλλογον θα άναγνώσθουν εις καταστάσεις εις κοκεταρίαν τις σημερινές γυναικείας.

Θά είναι σύνθεσις τότε το φανόμενον μακιγιαρισμένον άνδρυν. Και κανείς δε θα τούς προσέχ'η. Ίσως-ίσως θα γινόνται άντικείμενον κοινής περιεργείας εκείνοι, που θα θγαίνον άσφαοι. Και θα προσπαθούν να θρύν τρόπο, να δικαιολογηθούν.

—Έξερεις, θήκη άμακιγιαριστός άνδρας, γιατί διαβόηται κι' έχω τ' άλο μου...

Θά έλπη κανείς πολύ περιποιημένους κυρίους, να θγάδουν μέσα σ' άπο άπ' όλην τσωνή των τόν καθέρρα και να διαβόηουν τόν ... τοιμπαδίκ τών μαλλιών.

Και πρό παντός προσέξτε τούς τρόπους σας. Άφήστε κάθε θαναυσότητα, κάθε άφρότητα φθής, κάθε καθήκον, κάθε συνουσίαν, κάθε θίασαν χερσονομίαν. Άντικαταστήστε δ' αυτά με την γυναικείαν προσήναιαν, γλυκύτητα και εύγένειαν.

Νομίζετε, ότι μία τέτοια φωνή δεν θα έχη εύμεν ή άπήχησιν εις τις τάσεις τών άνδρων;

Άς πιστέψουμε, ότι θα έχη, διότι άλλως θα πρέπει να παραδεχθούμε, ότι τόν άνδρικόν γένος είναι άνεπίδεκτον πάσης έξελίσεως.

Καλά, τώρα! Μή το παίρνης και τόσο πολύ άπάνω σου, Δέ, είσαι ο μόνος, που έχεις άφαις γάμπες...

—Η ζήλεια θα έχη τότε να τρέφεται και από την τάξιν τών άνδρων... Κάθε άλλαγή σαιζόν, όλοι θα έμπερο-θραδάζονται σ' ά μαγαζιά. Θα διαλέγουν χρωματισμούς, σκέδα, ποιότητα...

—Άνδρες, πιαμε να ψωνίσουμε. —Πάμε, Δημητράκη. —Έχω, έξερεις, θρή ένα... έμπριμέδα, κι' για γυλέκο, βαζαμιά, μούρα... —Μή μού το λές... —Πάμε να το ιδίς. Θά το πάρω και θα τού δώσω να μού τ' άρθουν με πίτες και με μία όμορφη, μπλέ-σέλ γαρνιτούρα...

Μετά την μόδα, η προσήλεις τών άνδρων άσχολία θα είναι τόν ... κουτσόμπο-λιό.

—Είδες εκείνον τόν Λελέ, τί κτυπήτο άωμμο κάνει; —Πάει να κόψη την προίκα της Ριρής. —Λές να τόν άγαπήση ή Ζανέτι; —Έμμεσα, ότι τόν έζητησεν εις γάμον.

(Εις τν μέλλον οι γυναίκες θα ζητούν τούς άνδρες εις γάμον και όχι οι άνδρες τις γυναίκες).

—Ά, γι' αυτό παρουσιάζεται κάθε μέρα και με άλλη τουαλέτα και πασάινι ρούζ σ' ά μαγαζιά; —Είναι για να κρύψη τις ρυτίδες... Ξέρεις, ότι τά έχει τά χρονάκια. —Διηλάθ' πόσο χρονόν είναι; —Άπάνω από τριανταπέντε. —Σώπα!...

—Ναι, αυτός όμως έξερεις πόσο λέγει, ότι είναι; —Πόσο; —Είκοσι δύο. —Ά, τόν έξοπίτω! Και δέν ντρέπεται; —Αυτός να ντραπή; —Μου λές, Ά. τών...

Δεν σου λέγω τίποτε άλλο, Χαραλάμπε μου, διότι, άγρησα. Πρέπει να φύγω, διότι έχω μάδημα... —Σε τού σ' άσχοιο πηγαίνεις; —Στό... Άρσάκειο.

Όταν φθασούν — εις μακρινόν θέ-θαι μέλλον — μέχρι τέτοιον σημείον έξελίσεως τ' άνδρική ήθη, οι άνδρες θα καταγίνονται εις τήν... περιποίησιν τών άνδρών και — γιστ' όχι — εις τόν σπρά-σμο τών κρεβατιών, τόν πλυσμό των πιάτων, τόν μαγειρέμα, τόν ματάριαμα καλτσών, άλλ' ίδιος θ' άφαιρύνουν με κρής άρες εις τόν καλλισπασμόν των. Και τότε θα δοθή ή ρεβάν; Άντι όπλησά, να περιμένει ο άνδρας την γυναίκα, να έτοιμασθ — όπως γίνεται σήμερα — εις τόν μέλλον θα περιμένει ή γυναίκα τόν άνδρα.

—Άντε λοιπόν, Άναστάση. Άκόμη δεν τσωνάσθηκες; —Κοιτάς, Ίουλίττα μου. Νά βάλλω λίγο ρίμελ κι' έφθασα...

—Καλά. Και τ' ά πανταλόνια πως θα είναι; —Κονταίνουν κι' αυτά. Την έφετεινή Άνοιξ' θα είναι άπάνω από το γόνα.

—Ε, λοιπόν, μ' άρέσει αυτή ή μόδα. Θά έχη κάποια έξαιρετική χάρη. —Έξερταται... —Άπό τί έκάρταται; —Άπό την ποιότητα τών γαμπών.

—Έγώ έχω γάμπα τσωνετή. Δεν με μέλλει.

Καλά, τώρα! Μή το παίρνης και τόσο πολύ άπάνω σου, Δέ, είσαι ο μόνος, που έχεις άφαις γάμπες...

—Η ζήλεια θα έχη τότε να τρέφεται και από την τάξιν τών άνδρων... Κάθε άλλαγή σαιζόν, όλοι θα έμπερο-θραδάζονται σ' ά μαγαζιά. Θα διαλέγουν χρωματισμούς, σκέδα, ποιότητα...

—Άνδρες, πιαμε να ψωνίσουμε. —Πάμε, Δημητράκη. —Έχω, έξερεις, θρή ένα... έμπριμέδα, κι' για γυλέκο, βαζαμιά, μούρα... —Μή μού το λές... —Πάμε να το ιδίς. Θά το πάρω και θα τού δώσω να μού τ' άρθουν με πίτες και με μία όμορφη, μπλέ-σέλ γαρνιτούρα...

Μετά την μόδα, η προσήλεις τών άνδρων άσχολία θα είναι τόν ... κουτσόμπο-λιό.

—Είδες εκείνον τόν Λελέ, τί κτυπήτο άωμμο κάνει; —Πάει να κόψη την προίκα της Ριρής. —Λές να τόν άγαπήση ή Ζανέτι; —Έμμεσα, ότι τόν έζητησεν εις γάμον.

(Εις τν μέλλον οι γυναίκες θα ζητούν τούς άνδρες εις γάμον και όχι οι άνδρες τις γυναίκες).

—Ά, γι' αυτό παρουσιάζεται κάθε μέρα και με άλλη τουαλέτα και πασάινι ρούζ σ' ά μαγαζιά; —Είναι για να κρύψη τις ρυτίδες... Ξέρεις, ότι τά έχει τά χρονάκια. —Διηλάθ' πόσο χρονόν είναι; —Άπάνω από τριανταπέντε. —Σώπα!...

—Ναι, αυτός όμως έξερεις πόσο λέγει, ότι είναι; —Πόσο; —Είκοσι δύο. —Ά, τόν έξοπίτω! Και δέν ντρέπεται; —Αυτός να ντραπή; —Μου λές, Ά. τών...

Δεν σου λέγω τίποτε άλλο, Χαραλάμπε μου, διότι, άγρησα. Πρέπει να φύγω, διότι έχω μάδημα... —Σε τού σ' άσχοιο πηγαίνεις; —Στό... Άρσάκειο.

Όταν φθασούν — εις μακρινόν θέ-θαι μέλλον — μέχρι τέτοιον σημείον έξελίσεως τ' άνδρική ήθη, οι άνδρες θα καταγίνονται εις τήν... περιποίησιν τών άνδρών και — γιστ' όχι — εις τόν σπρά-σμο τών κρεβατιών, τόν πλυσμό των πιάτων, τόν μαγειρέμα, τόν ματάριαμα καλτσών, άλλ' ίδιος θ' άφαιρύνουν με κρής άρες εις τόν καλλισπασμόν των. Και τότε θα δοθή ή ρεβάν; Άντι όπλησά, να περιμένει ο άνδρας την γυναίκα, να έτοιμασθ — όπως γίνεται σήμερα — εις τόν μέλλον θα περιμένει ή γυναίκα τόν άνδρα.

—Άντε λοιπόν, Άναστάση. Άκόμη δεν τσωνάσθηκες; —Κοιτάς, Ίουλίττα μου. Νά βάλλω λίγο ρίμελ κι' έφθασα...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑΣ

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΣΑΜ ΡΟΜΕΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ο Γκλύντ, ήταν ανήσυχος τώρα. Ο Πάρλυ, που τον παρακολουθούσε, έβλεπε σ' έναν δυσητικό τον και του έδωσε οδηγίες χαμηλόφωνα.

— Δεν θα έμπαινε, είπε ο Σέρ Χένρυ σε φαιδρό τόνο. Οι κύριοι ένοχοι, που γινόντουσαν τον κόσμο, θα σκεφθούν και θα κινούνταν αντρεύη η δύ, περιπατώντας να δώσουν πίστη εις αυτόν τον μάρτυρα.

«Ο Λότζελ ήταν έτοιμος να σηκωθεί για να προσπαθήσει να διορθώσει τα πράγματα, ερωτώντας με την σειρά του, αλλά η έκφραση του προσώπου του Γκλύντ τον ήπιωσε. Τι είχε συμβεί λοιπόν στα τελευταία δέκα λεπτά, για να φαίνεται τόσο ανήσυχος ο ντετέκτιβ; Ο Σέρ Χένρυ είχε χτυπήσει στο σημείο, που έπρεπε: Ήταν ο περὶ ψευδομαρτυρίας;»

«Ο Λότζελ έβριζε μία ματιά στη σημείωση που του 'έδωσαν, όταν είχε φθάσει ο Γκλύντ με τους δύο μάρτυρες. Ποιες ήταν εκείνες οι δύο γυναίκες; Μήπως στην άρχη της κοριτσάρας του παρασώθηκε σε καμιά ύπαιθρο ύπαιθρο;

«Ο πρόεδρος μίλησε.

«Ας καλέσετε άλλους μάρτυρες, κύριε Λότζελ.

«Ο νεαρός δικηγόρος, τασχαμένος, απήντησε όσο μπορούσε σταθερά.

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.

«Ο Γκλύντ παραμένει ζωηρό από την έβρα, επανέλαβε έτσι την κακή εντύπωση που είχε δημιουργήσει, και τώρα προσπαθούσε ν' αναζητήσει διόδους ανάμεσα ανάμεσα από το πλήθος.

«Αφήστε με να περάσω, σάς παρακαλώ...

«Αλλά ο Πάρλυ αγρυπνούσε. Ένας χονδρός αστυνομικός του έφραζε την πόρτα.

— Πρέπει να περιμένετε να τελειώσει η συνεδρίαση.

— Άλλοι βγήκαν...
— Δεν μπορώ να σας κάνω τίποτε. Γυρίστε στη θέση σας.

«Αφήστε με να περάσω... Σας λέγω ότι πρόκειται για επείγουσα, για τρομερά επείγουσα υπόθεση, είπε υπερβεβλημένα ο Γκλύντ.

«Ένας δεύτερος αστυνομικός πλησίασε και απάντησε το χονδρό του χέρι στον όμο του ντετέκτιβ.

XXV

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ

— Έντα Μπάρντεν.
Μία χονδρή κόκκινη γυναίκα πλησίασε στην έβρα και άρξισε. Ο Λότζελ απευθυνόμενος στον πρόεδρο:

— «Αν επιτρέψετε, κύριε πρόεδρε, η μάρτυς αυτή να καταθέσει υπό μυσφή δήλωση. Δεν γνωρίζω ούτε και έχω το περιεχόμενο της καταθέσεώς της.

— Έχετε καμμία αντίρρηση, Σέρ Χένρυ; ρώτησε ο πρόεδρος.

— Καμμία, κύριε πρόεδρε.

«Η Μις Μπάρντεν άρχισε την αφήγησή της χαμογελώντας:

— Αυτό είναι το καλύτερο, έτσι θα μου είναι πιο εύκολο, παρά αν κάθε στιγμή με διέκοπταν. Ίδου λοιπόν... Είμαι διευθύντρια του γαλακτοπωλείου «Τό Νέον», στο Μπράντλ Τέρρας. Ήμουν μόνη εκείνη την ημέρα στο κατάστημα, θυμάμαι την ημέρα, γιατί είχα τη γιορτή μου. Μήπως έχετε πελάτες γ' αγοράς έναν κεσό κρέμα του ενός σελινιού, σ' ένα τενεκεδάκι κεσό ζήτησε, για να μπορώ να τον στείλω με το ταχυδρομείο... Ήταν ένας γελοῖος τύπος, άνεργος, όπως φαινόταν. Είχε πολύ αξιοπρόκλητη εμφάνιση και όταν έβρισκε, τον παρακολουθούσα από μέσα από τα τζάμια. Στη γωνία του δρόμου χάθηκε... Κατά τυχόν έβρισκε από λίγες στιγμές τον είδα να ξαναπαύει και να μπαίνει σ' ένα μπαρ. Είπα μέσα μου: «Εάντα τον έβλεπα για θέλημα και τώρα πάλι να ποτιωθί με το πομπηστικό που πήρε».

— Τι μέρα ήταν, Μις Μπάρντεν;
— Ή προπερασμένη Δευτέρα.

— Σας ευχαριστώ. Μπορείτε να καθίσετε, έκτος αν ο αξιότιμος κύριος εισαγγελέας επιθυμεί να σας υποβάλει ερωτήσεις.

— Καθόλου, είπε ο Σέρ Χένρυ.
— Τότε θα καλέσω την τελευταία μάρτυρα, Γκλάντνις Κρόκερ.

«Η Μις Κρόκερ ήταν ψηλή, αδύνατη, φορούσε μαγουλάκια από ταρταρούγα και άρχισε να αφηγείται με ασφάλεια.

— «Εργάζομαι στο ταχυδρομικό παράστημα του Γκράνθλ Ρόου, και θυμάμαι, ότι την προπερασμένη Δευτέρα ένα πρόσωπο κατέβηκε στο ταχυδρομείο ένα μικρό δέμα. Ία να σας πω την αλήθεια, υπήρχαν πολλά δέματα και δεν θα θυμόμουν το γεγονός αυτό, αν ένα απ' αυτά δεν είχε τη διεύθυνση του Πάρμιντερ, πράγμα που έπαινε την προσοχή μου, γιατί είχα διαβάσει στις εφημερίδες αφηγήσεις της δολοφονίας.

— Θα μπορούσατε, Μις Κρόκερ, να μάς περιγράψετε αυτό το πρόσωπο;

— Ένας ψηλός κύριος, με ζωηρό χρώμα και πολύ καλούς τρόπους.

«Απλόθηκε μεγάλη οιοπή.

— Θα μπορούσατε να τον αναγνωρίσετε; ρώτησε ο Λότζελ.

— Ναί.

— «Από εκείνη την ημέρα τον ξαναείδατε;

— Τον είδα πρό όλιγου εδώ μέσα. Ήταν καθισμένος σ' εκείνη τη θέση και γύγχε προ δέκα λεπτών.

«Ο πρόεδρος έσκυψε λίγο.

— «Επρόκειτο περί του κυρίου Τζωρτζ Τάνμπριτζ;

— Ναί, κύριε πρόεδρε.

— Νά τον βρουν και να τον οδηγήσουν εδώ.

«Πληροφορήθηκαν ότι ο Τάνμπριτζ είχε φύγει με το αυτοκίνητό του. Ο πρόεδρος έδωσε τις αναγκαίες διαταγές να προσέλθω το έπομενον πρωί να εξετασθή οι μάρτυρες και δέκα λεπτά η συνεδρίαση, έπειτα γύγχε από την αίθουσα και οι γλωσσας λήθηκαν. Ο Λότζελ θανατήθηκε τον Βάλλανς.

— Πού είναι ο Γκλύντ;

— Ο Θεός ξέρει. Κατάφερα να τον ελευθερώσω από τους αστυνομικούς, που τον εμπόδιζαν να βγεί, και χάρηκε σαν άστραπη.

— Πάμε να πούμε δύο λόγια στον πελάτη μας πριν τον πάρουν...

«Καθισμένος δίπλα σ' έναν από τους φρουρούς, σ' ένα δωμάτιο συνεχόμενο με τη μεγάλη αίθουσα ο Ντάρου περιμένει το αυτοκίνητο, που θα τον μεταφέρει στο Λονδίνο.

— Γιατί τώρα θέλετε να ένοχοποιησετε τον άτυχο Τζωρτζ, είπε στους δικηγόρους του σφίγγοντάς τους το χέρι.

— Υπομονή, κύριε Ντάρου, προσπαθώ να σας γλυτώσω...

— Μα είναι άνοησία, ο Τζωρτζ είναι άθωος σαν μαρτί.

— Είπατε χαριτωμένος πελάτης! φώναξε ο Λότζελ θυμωμένος. Δεν θέλετε λοιπόν να σωθείτε;

— Όχι μ' αυτά τα μέσα.
— Σας όμολογώ, ότι και σε μένα προξενεί μεγάλη κατάπληξη, είπε ο Λότζελ. Ή οι συζητήσεις σταμάτησε εκεί, γιατί ένας φρουρός πήγε και ανήγγειλε ότι το αυτοκίνητο έφθασε. Ο Ντάρου τους άπεχαιρέτησε.

— Μή με θεωρείτε άγρότιστο, είπε με φωνή θραυχή από τη συγκίνηση, αλλά σ' αφ' αλλού πρόκειται περί πλάνης... Ο Τζωρτζ άβριο το πρωί θα άθωωθί μια χαρα κ' έχω θα ευχαριστηθώ πολύ. Ο Θεός άς σας εύλογη και τους δύο σας... Δεν είδα σήμερα το άπόγευμα τη Ρουθ, άδεν πιστεύω να είναι άρρωστη.

— Όχι, κορυφαμένη μονάχα. Θα την άδω.

Οι συνάδοι του τον πήραν, ενώ οι δύο διώκτες τον παρακολουθούσαν με τα μάτια. Ο άρχηγός της άστυνομίας πλησίασε τον Λότζελ.

— Λοιπόν, είπε ο Λότζελ, πώς σας φαίνεται η τελευταία έκπληξη;

— Εύτυχως που έχει άνακατωθή η Σκότλαντ Γιουντ, άπληγτος ο άρχηγος. άδεν πιστεύω να συλλάβω τον κυρίον Τάνμπριτζ για δολοφονία. άδεν πιστεύω, όυτε άς πιστώσω ποτέ τέτοιο πράγμα! Είνα άνοησία άνθρώπου.

— Έτσι είναι όλοι άς τη στιγμή που θα τους πάση η ταμπάδα, άπληγτος ο Λότζελ, και ο Ντάρου έχει τη δική σας γνώμη και άδως ο Τάνμπριτζ τό έσκαψε.

Οι δύο δικηγόροι καληνύχτισαν τον άρχηγό και άάδθηκαν την πλατιά. Ή ξενόδοχος ήταν στο χόλλ και τους είπε ότι η κυρία Κλέαρ τους περιμένα.

— Μία φίλη της ήλθε να πάρη το τοάί μαζί της... Καί ο κοινός κύριος ήλθε κι αυτός πολύ άψυχος. Άνέθηκε τέσσερα τέσσερα τα σκαλιά.

Η Ρουθ είχε πραγματικά παραγγείλει τοάί για την κυρία Στόρεν. άδεν περιμένα καθόλου αυτή την έπίσκεψη, γιατί

άγνοούσε ότι είχε κληθή για μάρτυς, αλλά έβλεπε τα δυνάτα της να την δεχθή όσο μπορούσε καλύτερα.

— Έρχεσθε να ζεσταθίτε κοντά στη φωτιά... άδεν θάγαζε το παλτό σας; Έλπίζω ότι θα συγχωρήσετε την Ντιάνα, κυρία Στόρεν;

— άδεν είναι του χαρακτήρος μου, κυρία Κλέαρ. Έκαμα πολλές θυσίες για την έγγονή μου και μου τις άναπέδωσε πολύ άσχημα. Σεις υπήγατε πολύ καλή γι' αυτήν...

— Όταν έφυγα, κυρία Στόρεν, είχε άσκαλη η συνεδρίαση;

— Όχι. Μόλις τελείωσε την κατάθεσή μου έφυγα άμέσως, γιατί ή άτμόσφαιρα ήταν άεληνη και συαίνονται τον πολύ κόσμο. Είχε ύποσχεθή στην ξενόδοχο μου, ότι θα την είδοπούσα άν έπρόκειτο να επιστρέψω το θράδυ. Στις έπτά και δεκαπέντε έχει ένα τραίνο και έλπίζω να το προσφθάσω... άν άδεν ήμουν άδίακριτη, θα σας παρακολουθούσα και τηλεφώνησατε για λογαριασμό μου.

— Παρακαλώ, δώστε μου μονάχα τον άριθμό του ξενόδοχειού. Το τηλέφωνο είναι στο χόλλ.

«Η κυρία Στόρεν είχε πη ένα φυλάκι, τοάί ήταν η Ρουθ γύρισε στο άδωμάτιο.

— Με συγχωρείτε, φοβήθηκα μή γίνη άσά...

Οι δύο γυναίκες έαφινίστηκαν, γιατί εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε σαν θέλαμε ο Γκλύντ με τα μαλλιά άνα-κάτω και άγριούσι.

— Τι συμβαίνει, κύριε Γκλύντ;

— Ο ντετέκτιβ λαχάνιαζε.

— Έπρεζε πολύ... Σας παρακαλώ... κυρία Στόρεν! Ίσως ο ντετέκτιβ είχε κάτι να της πη, που άδεν μπορούσε να το πη άμυστά σ' ό τρίτον... Άισθάνθηκε μεγάλη άνακούφισι όταν είδε την κυρία Στόρεν ν' άφίγη το φυλάκι της και να φορβί τα γάντια της. Την ίδια στιγμή άκριάως έφθασε ο Βάλλανς και ο Λότζελ.

«Η κυρία Στόρεν χαίρεσθε την Ρουθ και έκαμα μία έλαφρή κλίση του κεφαλιού της όταν περιούσε μπροστά από τους δύο δικηγόρους. Ή Ρουθ την συνόδευσε ως το κεφαλάσκιό και έαναγύρισε κοντά στους τρεις άνδρες.

— Δυστυχισμένος άνθρωπος, είπε.

«Ο Γκλύντ έβγαλε ένα μούγκρισμα. Είχε διορθώσει λιγάκι την άκαταστασία της τουαλέτας του, αλλά άνέπνεε άκόμη με άσκαλη και το πρόσωπό του ήταν καταγλωμένο.

— Γιατί τόσο άσκατικός, Γκλύντ;

— άδεν μπορώ να σας πω... πρὸς το παρόν.

— Τι θέλατε να μάς κάμετε να δούμε από το παράθυρο; ρώτησε η Ρουθ.

— Τιποτα, λαδούη... Είχα τον λόγο μου.

«Η κυρία Στόρεν έπρόκειτο να πάρη το τραίνο για το Λονδίνο;

— Ναι.

— Κάτι ήθελα να της πω... Έρχεσθε μαζί μου, κυρία Βάλλανς; Σεις, κυρία Λότζελ μένεται μαζί με την κυρία Κλέαρ.

— Πολύ καλά.

— Θαμνάσια.

Η Ρουθ διαμαρτυρήθηκε.

— Μα θέλω να μάθω νέα από τη δική.

— Περιμένετε λίγο, χρειάζεται λίγη ύπομονη...

Ο Γκλύντ σκέφθηκε για μία στιγμή. Ή ώρα είναι σχεδόν έπτά. Γιατί άδεν πηγαίνατε να δείπνησετε και οι δύο κάτω στην τραπεζαρία; άδεν θα σας πειράξη, κυρία Κλέαρ, να πάρете μία φορά το δείπνο σας κάτω στην τραπεζαρία. Ο κύριος Λότζελ θα σας συνόδευσθ. Θα ήθελα να πηγαίνατε άμέσως... Νά... Θα προτιμούσα αυτό το άδωμάτιο να μείνη άπας είναι, χωρίς να πειραχθή τίποτα. Θα κλειδώσω την πόρτα και θα δώσω το κλειδί σ' ό, άστυνομικό που θα έρθωμε κάτω στο χόλλ. Μή χάνουμε καίρο. Πλησιάζουμε στο τέλος...

Ο κοινός εκείνος άνθρωπος άδεν φαινόταν καθόλου άσχημος στη στιγμή εκείνη. Τα καστανά του μάτια άστραποβόλοσαν, τα άδχτυλά του έκινούντο νευρικά. Οι άλλοι τον ύπικούσαν άδίαμαρτύρητα, γιατί κατάλασαν, ότι κάτι έπρόκειτο να συμβή... Άλλά τί; Ο Λότζελ άδήςσχε την Ρουθ, που ήταν κατάγλωμη, σ' ένα μοναχικό τροπέζ.

— Τι συμβαίνει;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ η: Ή συνέχεια.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΟΝ
ΔΡ. Γ. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19
10-12-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100

Η ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ
ΟΙ ΗΡΩΙΚΟΙ ΠΙΛΟΤΟΙ...

Η ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΟΙ ΗΡΩΙΚΟΙ ΠΙΛΟΤΟΙ...

...ΠΟΥ ΠΑΙΖΟΥΝ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ

Στην πόλη την άκατάπαυστη, που δι-
εξάγει ο άνθρωπος πρὸς τὴν θάλασσα
καί τὰ σκληρά ήμεροπύκτια τῶν ναυ-
τικών, ξεχωρίζει ἡ δύσκολη ζωὴ τῶν
πιλότων.

Πιλότοι ὑπάρχουν σὲ όλα τὰ μεγά-
λα λιμάνια πού, γιὰ φυσικούς ἢ τεχνι-
κούς λόγους, παρουσιάζουν δυσκολίες
στὴν εἰσοδο. Ἰδίως τῆς νύχτας. Καί ἡ
διαίτηρος ὅταν ἡ θάλασσα εἶναι κα-
λὴ, ὅταν ἡ φουρτούνα παράγει τὸ πέ-
λας καὶ ὅταν ὁ πονεὶς, ὁ βορρᾶς ἢ ὁ νοτιάς δὲν ἀφίνουν ἄνθρωπο στὴν
κουβέρτα νὰ σταθῇ. Τότε χρειάζεται ὁ
πιλότος.

«Ἄλλοτε οἱ πιλότοι εἰργάζοντο ἐπὶ
συναγωνισμό». Ὁ πρῶτος ποὺ φθάσε
στον καράβι — ὅταν τὸ πλοῖο ἐρχόταν
ἀπὸ τ' ἀνοικτὰ — ἔπαιρνε ἀπὸ τὸν
πλοίαρχο μίαν ἀπόδειξη ἡ ὅποια τοῦ ἔ-
δινε δικαίωμα εἰς ὠριμένη ἀποζη-
μίωση, ποὺ ἀρχικῶς ἦταν ἀναθεωρήσι-
μη καὶ ἐπειτα ὠρισμένη, κατ' ἀναλογίαν
τῶν τόνων καὶ τοῦ φορτίου. Τότε πράγ-
ματι οἱ πιλότοι συναγωνίζοντο ὅσο
πορούσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐν γένει
ἐμχαν στὴ διάθεσίν τους, στὰ μεγάλα
λιμάνια τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τῆς βο-
ρείου θαλάσσης μικρὰ ἱστιοφόρα, τρι-
άντα περίπου τόνων, τὰ ὅποια ἐβγαί-
ναν στὴν ἀντικύθη θάλασσα καὶ παρά-
θγανταν ποὺς νὰ φθάσῃ πρῶτος στὰ
καρβία πού ἐμφανίζοντοσαν μα-
κριά.

Μετά τὸν παγκόσμιο πόλεμο τὰ πράγ-
ματα ἀλλάσαν κάπως. Στὰ μεγάλα λι-
μάνια ὑπάρχουν ἕνα, δύο ἢ καὶ περισ-
σότερα μικρὰ ἀντικύθη πλοῖα, γερά
καὶ με δυνατότες μηχανές, στὸ εἶδος τῶν

ναυαγοσωστικῶν, τὰ ὅποια πέρνουν ὁ-
λοὺς τοὺς πιλότους μαζὺ καὶ τοὺς
στῆλουν, με σειρά τάξεως, στὰ πλοῖα
πού ἐρχονται.

Οἱ «πιλότινες» αὐτές, καθὼς λέγον-
ται, ἔχουν ἕξ ἡμέρες θάρδια στ' ἀνοι-
κτὴν τῶν λιμάνων κ' ἐπιστρέφουν κα-
τόπιν στὸ λιμάνι γιὰ ν' ἀναπαύσῃ τὸ
πλήρωμα, ἐνῶ ἄλλη ἀντικαθίστᾷ στ'
ἀνοικτὰ ἐκείνη πού ἐπείσταν.

Ἀλλὰ οἱ ἕξ ἡμέρες τῆς ἀναπαύσεως περνοῦν
γρήγορα καὶ τὰ πλοῖα πρὸς τὴν ἀέρα,
καὶ πάλι, χωρὶς τελεαίωμ, Σήμερα οἱ
«πιλότινες», εἶναι ἐφοδιασμένες με ἀ-
σύρματο καὶ εἰς ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι
πολὺ κακός, τὰ πλοῖα ἐρωτοῦν πρὶν
πλησιάσουν ἐάν εἶναι δυνατό τὸ πλο-
τάριμα σὲ ἐσωτερικὸν τοῦ λιμανιοῦ.

«Ἄν καὶ αὐτὸ πολλές φορές δὲν ἐπι-
πρακτικὸ ἀποτελέσσει διότι ὁσο νὰ φθά-
σουν τὰ πλοῖα σὲ μέρος ὅπου πρέπει
ν' ἀρχίσῃ τὸ πλοτάριμα, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλοδαπός.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ «πιλότινες» δὲν προ-
σφέρουν μεγάλη ἀνεία στὰ πληρώματα
τοῦ καὶ στοὺς πιλότους, περνοῦν πολ-
λὲς ὥρες καὶ ὁ καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ
εἶναι ἀλλ

